



Nieuwsbrief **18**

Maatschappelijke Vernieuwing, Vormgeving vanuit Vrije Verbinding
juni - augustus 2008

De Nederlandse ziel toont zich!

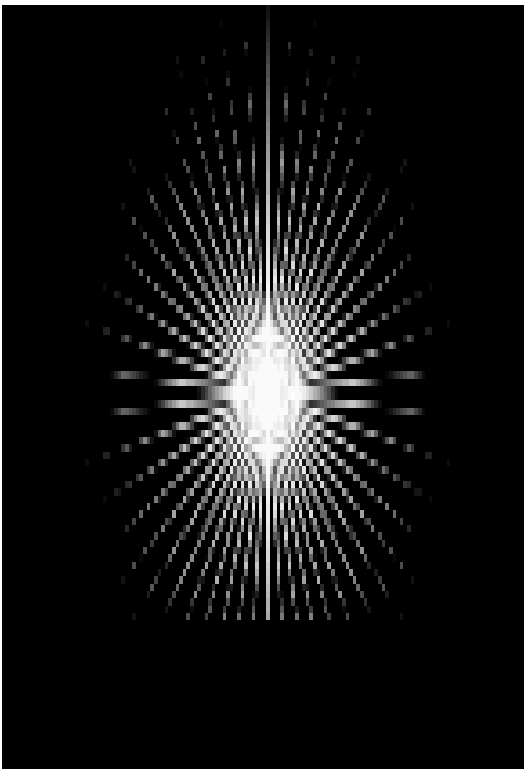


- * *Nederland vanuit een spiritueel oogpunt*
- * *Hoe staan we er nu eigenlijk voor?*
- * *Zijn we 'wachters' of 'doeners'...?*

Uitnodiging: De Eerste Spirituele Familiedag

4 OKTOBER 2008 TE MAARN!

Meld je aan per e-mail: s.hontele@hetnet.nl (óf 0165-387770)



In deze nieuwsbrief Pag.

Inspiraties	2
De Ziel van Nederland	4
Spiritualiteit in deze tijd	8
Collectieve velden in Nederland	11
Waarom verdwijnen de bijen	15
Het bestuur aan het woord	21
Boekje 'Sterven bij Rampen'	24

Zorgvuldig spreken

*Zorgvuldig spreken als zijnde
diep gearticuleerd uitdrukken wat men wezenlijk meent,
is een vooraanstaande positie.*

*Wie bewustmakend spreekt vanuit rust hergegeven,
creëert overdracht, ruimtebarend in de ander.*

*Geef uzelve daarom de rust woorden te beademen met levenskracht.
Opdat het woord levende materie wordt, ingedaald in de stof.
Spreek zorgvuldig uit dat wat uw hart wenst te bekennen
en zie de luisteraar aan in dat wat dit met hem doet.*

Met andere woorden:

***Wie ieder woord diep verstaan in zichzelf weet en dit bewust in rust en
duidelijk articulerend uitspreekt, verlevendigt het woord en de
overdraagbaarheid daarvan aan anderen.***

***Dit aan te gaan als een bewuste keuze, verlegt de grenzen van contact positief
en creëert een diepere verstaanbaarheid van de boodschap die is gebracht.
Wees daarom immer in aandacht naar wat de boodschap achterlaat in de ander
aan wie u de boodschap geeft. Het woord wordt zo een wezenlijke drager van
informatie.***

Liefs Marieke

Inspiratie

Al uw weten wordt reeds geweten.

In u ligt alles opgeslagen om uw waarde te rechten en te richten.

Weet dat in uw liefde voor uzelf alles getoond wordt.

Úw maat van liefdesbetuiging schenkt u de rijkdom van het ware weten.

Zij is niet aanleerbaar of afdwingbaar.

Het weten is, de inspiraties zijn.

Uw aangeslotenheid tot uw zelfliefde weerspiegelt uw collectieve verbondenheid.

Ook het collectieve veld is een weten in eeuwigheid.

Úw aansluiting is een weten en zegening tegelijkertijd.

Wees u bewust van uw zegeningen, opdat u ziende wordt en uw inspiratiestroom
helder.

Steun uzelf in liefde, opdat het weten u zal aanspreken in uzelf,
door uzelf en vanuit uw wezenlijke verbondenheid.

Vertrouw uzelf in 'Mijn' handen.

In afstemming ontvangen door Jules J. van der Veldt

www.julesjohannes.nl

Lieve mensen,

Het is fijn om weer contact met u te leggen via deze nieuwsbrief. Een nieuwsbrief die gevuld is met artikelen voortkomend uit mijn inspiraties. Hij is dikker dan voorheen en wij hopen u hiermee tegemoet te komen aan de behoefte naar meer informatie omtrent zaken die momenteel spelen. Tevens laten we ook uitgebreid het bestuur van de stichting aan het woord om zichtbaar te maken wat er achter de schermen van stichting De Vrije Mare speelt. Zoals het spirituele familieplan dat nu post vat en wat een gemeenschapszin oproept bij allen die zich daartoe verbonden voelen. Ik wil u hierbij ook danken voor de verbinding die u hierdoor met ons gemaakt heeft. Bent u nog geen lid, dan nodig ik u hier graag voor uit. Immers in verbondenheid zijn we tot meer in staat met elkaar.



Daarnaast ben ik ontroerd en dankbaar voor alle lieve kaarten en brieven die ik persoonlijk mocht ontvangen naar aanleiding van mijn tijdelijk terugtreden, gezien de schouderblessures die ik opgelopen heb door een val en overbelasting. Ik dank u ook voor de vele e-mails en telefoontjes naar het secretariaat die Luciëtta van Hezik, secretaris van de stichting De Vrije Mare hierover aan meeleven heeft ontvangen. Het herstel gaat langzaam waardoor er nu ook opnieuw geen activiteitenlijst is toegevoegd.

In het vertrouwen dat rust het genezingsproces zal bevorderen, wil ik u nog even vragen geduld te hebben voordat ik activiteiten weer uit kan zetten en daarmee een directer contact met u allen kan onderhouden. Wanneer nieuwe activiteiten gepland gaan worden zal dit via de website van De Vrije Mare www.devrijemare.org en de nieuwsbrief kenbaar gemaakt worden.

Ten aanzien van **het waterkeringvraagstuk** is het zichtbaar in Nederland dat de publieke en politieke aandacht daarvoor toeneemt. Ik ben blij dat ik hieraan mijn steentje samen met Jules heb kunnen bijdragen. Het is nog steeds de intentie dat er op mijn voorspraak gaat worden gewerkt aan een grote televisie rapportage hierover, waarin ik mensen met gezag heb voorgedragen die hierover geïnterviewd gaan worden. Immers de planning van de waterkeringversterkingen zijn te vaak te ver in de toekomst geplaatst en het mandaat voor grootschalige aanpak is tot zover nog niet verkregen. Vanuit mijn inspiratiebron verneem ik dat zaken, zoals de klimaatsverandering, zich sneller zichtbaarder gaan manifesteren dan veelal wetenschappelijk verwacht wordt. De noodzaak wordt daarmee erkend dat er niet gewacht dient te worden. *'Mensen hopen op veranderingen die uitblijven door bestuursloosheid. Dit maakt het ontzaggelijk belangrijk om op bestuursniveau zaken ter hand te nemen efficiënt en doelgericht. Tijdsverlies leidt tot catastrofes. En bewust vooruit zien en zaken in het nu activeren spaart vele mensen levens. Dit in diepte te beseffen creëert ontspanning in doen omdat wezenlijk doen tot opluchting leidt.'* (Zie voormalige vlugschriften rondom waterkering op www.devrijemare.org .)

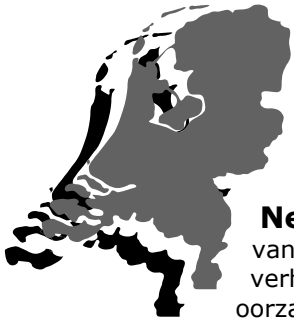
CO2-opslag ondergronds wordt een steeds meer geaccepteerd gegeven in de ministeriële en openbare stukken. Mijn inspiraties zijn onveranderbaar alarmerend hierover. Wellicht zijn jullie als lezer ook in staat de publieke opinie te beïnvloeden. U kunt daarvoor teruggrijpen op het vlugschrift CO2-opslag eveneens te vinden op www.devrijemare.org.

Ik ben verheugd dat het eerste **boekje *Sterven bij Rampen*** van het Samenwerkingsverband Traumahulpverlening STNL in deze periode is uitgebracht. Dit boekje is gebaseerd op vele inspiraties die ik mocht ontvangen. Het boekje beschrijft o.m. met welke activiteiten de complementaire hulpverlening kan ondersteunen in situaties van massaal sterven bij calamiteiten. Juist in deze tijd waar sprake is van grote rampen die zich voltrekken, is het van belang om ook vanuit de spirituele kant deze zaken te belichten. Het is een coproductie van STNL en Uitgeverij De Vrije Mare. Verder in de nieuwsbrief vindt u hier meer informatie over. Via de website www.devrijemare.org kunt u het boekje bestellen

Omdat het belangrijk is dat mensen een dieper aanvoelingsvermogen ontwikkelen naar wat er gaande is in Nederland, heb ik ervoor gekozen drie artikelen te schrijven voor *deze nieuwsbrief: **De Ziel van Nederland, Spiritualiteit in deze tijd en Collectieve velden in Nederland***. Ik hoop dat u hierin bevredigende antwoorden vindt van dat wat u vaak intuïtief al aanvoelt.

Veel leesplezier gewenst met deze nieuwsbrief, en mocht u het zo inspirerend vinden dat u er ook anderen op wenst te attenderen, dan kunt u het spirituele familieplan ook aan hen voorleggen waardoor zij deelgenoot gaan worden aan deze inspiratiestroom.

Liefs, Marieke



De Ziel van Nederland door Marieke de Vrij

Een spirituele visie op de Nederlandse samenleving.

Nederland presenteert zich als een bewust en geciviliseerd land. Echter hoe bewust zijn wij van feiten en hoe bewust doorleefd gedragen we ons in relatie tot zaken waartoe wij ons verhouden? Waarop wensen wij geen wezenlijk bewustzijn aan te gaan en wat zijn daarvoor de oorzaken in deze onderstroom in Nederland? Welke trauma's leven in onze bevolkingsaard? Zijn wij in staat om visie en filosofie om te zetten naar zelfbepalend handelen, geïntegreerd en zuiver van aard, of beleren we liever anderen?

Voor welke uitdaging staat Nederland? Waar ligt haar bewustzijnsslag? Wat betekent dit voor ons als individuele burger en als collectief? De Ziel van Nederland: Wat bindt ons op een dieper niveau? Wat is wezensecht aan onze aard? Van waaruit willen we ons op het diepste niveau tonen? Waar ligt de gezamenlijkheid en is die gezamenlijkheid, die er in principe in de diepte ligt, wel wakker en alert genoeg om zich bewust te tonen?

Nederlander zijn

Veel Nederlanders praten graag *over* in plaats van *vanuit*: vanuit de eigen doorleefde ervaring. Ze spreken goed over anderen maar verzuimen vaak zichzelf ook als goed te benoemen. Ze hebben behoefte aan bijstand van derden, maar moeite om erom te vragen. Ze wensen collectief gewaardeerd en persoonlijk gezien te worden, maar zijn bij uitstek geschikt om anderen eerder te waarderen dan zichzelf en dat maakt de afhankelijkheid van bijval van anderen soms tot een pijnlijke aangelegenheid.

De doorsnee Nederlander heeft de intentie om iets goeds bij te dragen, echter wanneer het goede getoond wenst te worden, is de structuur waarbinnen het dient plaats te vinden vaak veel te wanordelijk om dat goede vruchtbaar neer te kunnen zetten. Daardoor voelen veel mensen met een goede intentie zich vaak opgehouden om spontaan doorstromend te kunnen zijn in wat ze wensen te tonen. De sociale rangschikking van de structuren waarbinnen goedheid getoond kan worden, is vaak een warboel. Als men goedheid wenst om te zetten in handelen, blokkeert het vaak in de vorm en niet omdat men het niet zou wensen. Daardoor is het moeilijk om het te blijven doen, om het vol te houden. De sociale structuur wordt wanordelijk, niet in de laatste plaats omdat wij zo grootschalig zijn gaan denken en de enkeling en de kleinschaligheid uit het oog verloren zijn, waardoor de intimiteit geblokkeerd raakt. Dat zie je op meerdere gebieden zoals gezondheidsinstellingen, scholen, etc.

Daarnaast is er een groot geloof ontstaan in wat de wetenschap kan brengen, waardoor wetenschappers bovenmatig gezag uitoefenen, ook daar waar ze het niet werkelijk verdienen. Mensen met meer doorleefde praktijkervaring kunnen veel dieper bewust spreken omtrent de materie waar zij in geoefend zijn, dan de wetenschapper die het van bovenaf betoogt.

De doorsnee Nederlander heeft een opgeruimd karakter mits men niet kleinzielig op hem gaat letten. Wanneer dat plaatsvindt, wanneer de Nederlander zich in detail moet verantwoorden voor iedere daad die hij verricht, wordt hij erg sikkeneurig.

De Nederlander is opportunistisch in het omgaan met derden die als het ware minder goed gekend en erkend kunnen worden omdat zij afwijkend blijken te zijn aan het eigen domein van handelen. Simpel verwoordt: Nederlanders zijn gewend aan een bepaalde vorm van regelmaat, oplettendheid, gedragscode, kledingscode, aanspreekcode, etc. Als mensen andersoortig ontwikkeld zijn en moeite hebben met aanpassen aan onze codes, dan kost het Nederlanders moeite om die drempel over te stappen en de atmosfeer van waaruit de ander is opgegroeid serieus gade te slaan en daar de unieke kwaliteiten van te onderschrijven. Men hecht aan de gewoonte.

Nederlanders zijn in de kiem wel reisvaardig, willen graag mensen van andere continenten ontmoeten, maar willen zich minder graag vergelijkbaar opstellen aan dat wat ze ontmoeten. Wanneer er onderscheid gemaakt kan worden verkiest men liever het onderscheid, dan dat men benoemt wat de andere cultuur uniek maakt. Dat maakt dat wij anderen vaak wel vergezellen in veranderingsprocessen, maar redelijk kieskeurig zijn binnen de oplettendheid daar naartoe. We willen wel verandering maar het liefst gereguleerd aan wat wij wenselijk achten.

Ook op politiek niveau zit het in ons om het vingertje te heffen. Dit terwijl op een dieper gelegen niveau we zelf vaak niet verantwoord overweg gaan met de onderwerpen die we in de buitenwereld, en soms ook in de internationale politiek, willen uitbeelden. Dat oplettende schoolmeesterschap zit voor een stukje in onze genen.

Wat wij soms verloren hebben als Nederlander is de speelsheid, de onbevangenheid, de natuurlijke ondoordachtheid, waarin we de primaire beleving centraal stellen vanuit een puur genieten en wel afwachten wat volgt. Onze drang voor netheid houdt ons vaak gevangen. Onze sociale controle eveneens.

Wij willen eigenlijk pas ontspannen als alles het liefst ultiem geregeld is. Daar moeten we vaak lang op wachten.

Nederlanders onderschrijven wat ze goed dunken. Echter, wanneer in eigen land zaken ongerieflijk verlopen, zal men dat politiek, maar ook wetenschappelijk, vaak blijven ontkennen in de stille hoop dat het snel zal veranderen. Het is heel moeilijk om openbaar toe te geven dat zaken slecht, of onvoldoende, geregeld zijn. We willen ook graag snel vergeten als iets lastig was. We weten het goed op te bergen en we hebben snel weer een schoongeveegd straatje.

Op humaan niveau is men vaak vooral in denkbepelden bezig om zorg en humaniteit te vergroten. Echter, de mooiste initiatieven komen vaak van particulieren, van mensen die heel doortastend helemaal op eigen kracht beginnen zaken uit te zetten, in plaats van te wachten op overheidsmaatregelen.

Nederlander als veelweter

Nederlanders willen veelweterend zijn. Het nadeel is dat we symbolisch 'vergrijzen', onder de druk van ons veel weten. Dat we als het ware bedrukt raken omdat we teveel weten en daar ook somber van worden en in een impasse treden omdat we niet meer goed voelen waartoe we onze aandacht gericht kunnen uitzetten. Er is zoveel en heeft het dan nog wel nut? Als je niet oplet, word je depressief van alle informatie met een zwaar gewicht en mis je de monterheid om er nog iets in te betekenen. Nederlanders lezen in doorsnee niet selectief genoeg, of te makkelijk. Je kunt zo makkelijk lezen dat je alleen nog maar het plezier naar je toehaalt, het genoeglijke. Je kunt ook zoveel lezen dat je helemaal bedrukt raakt en je de inspiratie verliest om nog een persoonlijke inzet naar wat dan ook te maken. Beide vormen van lezen roepen vervlakking op. Het is belangrijk om selectief en kritisch te lezen, om wezenachte informatie op te nemen. Het is ook belangrijk om regelmatig hele plezierige zaken te lezen zodat je vitaal blijft en energie houdt om inzet te doen naar dat wat niet zo makkelijk is. Een goede balans in lezen, een goede verhouding om bijvoorbeeld televisie te kijken, wat wel, wat niet, maakt dat je niet vervlakt, noch verziekt raakt door alle informatie die je betreft.

Mijn ervaring is dat je beter je energie wakker kunt houden voor documentaires waar het werkelijk om gaat en waar je je hart mee kunt verbinden, dan dat je onnadenkend via televisie of via computerspelen allerlei films ziet of spelletjes doet waarin mensen steeds doodgeschoten, gemarteld, gepijnigd of psychologisch getraumatiseerd worden. Dit omdat je indirect mee traumatiseert omdat je vervlakt. Zorg dus dat je niet in die vervlakking treedt. Veel zaken verschaffen ons geen vreugde en daardoor geen vitaliteit en veel zaken houden ons niet wakker en alert op de zaken waar het werkelijk toe doet. Dus kruis programma's aan, in plaats van je avond te vullen met alles wat er komt.

Soms is het voor ons hart heel goed en belangrijk om contact te maken met iets wat oprecht prikkelt tot mededogen, tot betrokkenheid, tot inzet. Daar groeit je hartchakra van. Als er echt onrecht plaatsvindt en je hebt een wakkere alerte geest, dan springt je hartchakra in één keer helemaal open. Dat gevoel van mededogen is iets constructiefs. Al gaat het om een ander werelddeel en mensen ver weg, dan nog zal de wezenachte betrokkenheid vanuit jouw hart als energieveld daarin iets betekenen. Als het dichterbij plaatsvindt, krijg je de monterheid om iets te doen.

Dier mogen zijn

In Nederland hebben wij 500 miljoen dieren, consumptiedieren, die wezenlijk dieronvriendelijk, dat wil zeggen niet wezenacht aan hun eigen natuur, leven. Dat is dramatisch voor de dieren, maar is ook dramatisch voor de mens die in de nabije omgeving van deze dieren leeft. Gevoelige kinderen, baby's, maar ook oudere mensen die verfijnder gaan functioneren in hun energiesystemen, nemen het lijden van deze dieren in zich op.

Een voorbeeld: Nederland is nog steeds een land waar de mannelijke eendagskuikentjes grotendeels allemaal levend door de versnippermachine gaan om gedood te worden. Het merendeel van onze vleeskuikens groeit in 6 weken van 1,2 ons naar iets meer dan één kilo. Daarbij is een groot percentage waarvan de organen door de geforceerde groei gewoon springen. Dat is economisch ingecalculerd. Zo kunnen we nog heel veel voorbeelden van dierenleed opnoemen, maar Nederland gedooft dit tot zover. Ik ben heel blij dat er een Partij voor de Dieren is die hard aan de weg timmert. Want veel mensen zien dieren nog steeds als een object en niet als levende wezens die van alles ervaren. Een ander voorbeeld is het groeiende aantal tepelontstekingen bij koeien. Boeren zijn helemaal verbaasd: "Hoe kan dat nou? Vroeger hadden we veel minder tepelinfecties bij koeien." Een koe die een kalf baart is er telepathisch mee verbonden. Na 1 dag wordt het kalf weggehaald. Het wordt vaak in 3 maanden vet gemest. Dat moet wit kalfsvlees worden, dus er mag niet voldoende ijzer in het lichaam zitten, want dan is het kalfvlees teveel doorbloed. Het kalf maakt het niet goed en is al die tijd niet bij de moeder. De moederkoe houdt dat telepathisch bij en heeft tepelontstekingen. Die geeft melk niet aan haar kalf maar wordt als productiedier gebruikt. Ze heeft echter wel haar instincten waarmee ze voelt hoe het met haar kalf gaat. Wij lijken zo vervreemd te zijn van dieren dat we niet eens meer ervaren dat zo'n koe daar last van heeft. Dus op dierenwelzijngebied heeft Nederland een grote klus te klaren. We denken niet meer natuurlijk, we denken economisch. Dat is een vergrijp dat we gezamenlijk plegen tegen het collectieve veld van dieren. Op een dag zal dat naar ons terugkomen. Dat is niet kosteloos wanneer je economisch denkt. Wat we er nu aan verdienen, krijgen we ooit met terugwerkende kracht terug. Ik denk niet dat we daar blij mee zullen zijn.



Zorgen voor

Zorg voor dieren is wezenlijk belangrijk. Zorg voor mensen evenzo. We zijn veelwetend en hebben kennis over allerlei medische procedés die hulpgevend zijn aan mensen om fysiek te genezen. Maar directe zorg aan het bed op een menselijk niveau van contactlegging: een praatje, met aandacht wassen, met aandacht aankleden, iemand in aandacht begeleiden bij het sterven, of begeleiden in een blijvende handicap, dat gebeurt mondjesmaat. Niet omdat de mensen die in de verpleging zitten dit niet wensen, maar economisch is het niet betaalbaar, zegt men.

Tegelijkertijd is er wel geld voor veel hightech operaties en bestuurlijke lagen. Het gevolg is dat de pure zorg van mens tot mens ondergewaardeerd wordt en te weinig aandacht krijgt.

Iets soortgelijks speelt in ons grootschalig onderwijssysteem: het lijkt van binnenuit steeds meer uitgehold te worden. Dit omdat de vitaliteit van de leerkrachten, die positief en opgewekt dat onderwijs ingestapt zijn, zo gereguleerd wordt met regeltjes waaraan ze zich allemaal moeten houden, dat die bevoegenheid verdwijnt als je niet oplet.

De scholen zijn zo groot. Bepaalde type dieren kunnen maar 50 dieren van hetzelfde soort persoonlijk herkennen. Als stallen groter worden, missen ze de sociale context. Is het met onze kinderen zoveel anders? Als ze ineens als puber op een school van 2000 kinderen zitten? Zou het voor pubers ook niet moeilijk zijn om zich nog bijzonder te durven voelen als ze zoveel onbekende gezichten zien? Wat moet je als puber tussen 2000-5000 scholieren? Is het niet teveel gevraagd? Hoe zit het met vragen rondom contactlegging, leren wat saamhorigheid is, hoe je betrokkenheid opbouwt, hoe je verbinding kan maken met een leerkracht en een leerkracht met jou? Het lijkt of we alleen maar sociaal economisch denken waarbij het economische aandeel vaak vele malen groter en overgewaardeerd is dan het persoonsgerichte.

Mensen zoals wij

Mensen met een verstandelijke beperking of het Down Syndroom zijn hele bijzondere mensen. Anders georiënteerd dan verstandelijk georiënteerde mensen. Wij kunnen heel veel van hen leren. Maar als je niet oplet kijken we naar ze alsof zij een belemmering voor ons zijn. Alsof zij ons terughouden in onze sociale en economische bezigheden die we belangrijker vinden. Vaak zijn ze ontzettend gevoelig voor psychologische zaken en kunnen ze nauwlettend benoemen wat er met jou loos is. Je kunt vaak beter een verstandelijk gehandicapte vragen een groot bedrijf te analyseren dan een consultant. Het klinkt even zwart/wit, maar die legt geheid de vinger op de zere plek. We hebben een wonderlijke drang naar perfectie en van dat wat niet perfect lijkt zien we te weinig de kwaliteiten. Bij (top)managers in het bedrijfsleven zie je dat er vaak visionair vooruit gedacht wordt met echt te weinig doorleving. Dat soms hele bedrijven een bepaalde richting op gedirigeerd worden, terwijl de basis van het bedrijf het niet eens kan dragen. Zo is het op het moment ook met onze economie, ook op wereldniveau. Je ziet dat heel veel financiële stromen een loos gebaar aan het worden zijn. Het is alsof de financiën in grote bedrijven eigenlijk het bedrijf amper zelf goed gezond kunnen houden, maar dat men steeds maar óver-investeert en steeds meer durf heeft om uit te breiden, terwijl men eigenlijk ook nieuwe luchtkastelen creëert. Daarom is het belangrijk om, als je het hebt over de Ziel van Nederland, die alerte wakkerheid te baseren op een doorleefd besef van wat reëel is en wat niet.

Persoonlijk betrokken

Persoonlijke betrokkenheid is in deze tijd buitengewoon belangrijk. Veel mensen staan daar te weinig langdurig bij stil, gezien de overhaasting van dit tijdperk waarin we zitten. Toch is persoonlijke betrokkenheid met mensen, 1 op 1, of in een groep die echt een groep is met elkaar, zo ontzettend belangrijk om goed in evenwicht te blijven. Jezelf verankeren in je eigen bewustzijn, keer op keer, dat kun je doen op velerlei manieren. Eén van de manieren die heel erg hoopgevend is, is regelmatig contact maken met je eigen persoonlijke naam en daar het woord IK voor plaatsen. Want als je zegt: IK en dan je naam er achteraan, dan zullen de energieën die niet van jou zijn, als het ware gedwongen worden om uit jouw auraveld te gaan. Zodat je weer opgelucht je eigen veld kunt ervaren. Er is niets zo sterk als de eigen naamsoefening om jezelf te zuiveren van allerlei gedachtebeelden, van allerlei energieën die niet authentiek jij zijn.

Het is daarbij ook belangrijk om te beseffen dat we in een vorm van tijdversnelling zitten. Niet zozeer omdat de fysieke minuten sneller bewegen dan voorheen maar wel omdat de actieradius van de kennis die wereldwijd toeneemt, zo snel gaat dat je daar onbewust en soms ook bewust door aangesproken wordt. Zo krijg je vaak op een dieper niveau ook een nervositeit in je systeem: je weet niet meer goed op welke prikkels je reageert, omdat je ze niet meer goed kunt differentiëren.

Een goed voorbeeld hiervan is de communicatie via de mobiele telefoontjes. Als je met de auto een tunnel in Nederland inrijdt met een enorme kolom water boven je hoofd en het mobieltje gaat af, dan kun je het nog opnemen en de boodschap van de spreker verstaan en communiceren. Dat houdt praktisch gezien in dat de straling in staat is door een grote waterkolom heen te gaan, door het beton en metselwerk van de tunnel en vervolgens door het metaal van de auto om je mobiele telefoon te bereiken. En dat ons lichaam, dat ook uit water bestaat, die golven van alle soorten stralingsverkeer de hele dag door dus ontvangt. Al die energiegolven gaan voortdurend door jou heen. Dat geeft dus te denken. Dat geeft met name de urgentie aan waarom het zo ongelooflijk belangrijk is dat je iedere dag jezelf goed ankert in je eigen bewustzijn en dat altijd centraal stelt. Dat je visies van derden wel mag overwegen maar niet mag kopiëren. Dat je niet dient te spreken óver iets, maar vanuit je eigen beleving dient op te staan. Alleen dan ben je wakker en alert vanuit je Ziel.



Je zélf zijn in betrokkenheid tot de ander

Wat vraagt dat de komende tijd aan ons als Nederlander? Allereerst is het zélf bewust spreken vanuit de eigen doorleefde ervaring een persoonlijke aangelegenheid die niemand je mag afnemen. Slechts wanneer je zelf authentiek blijft ben je in staat om opgewassen te zijn tegen dat wat zich in dit tijdperk aankondigt. Oplettendheid van geest is een positieve eigenschap. Echter, wanneer die oplettendheid omgezet wordt in belerendheid tegenover anderen, dan mis je het gevoel van gelijkwaardig staan naast de ander. Je dient een ander nooit te overtuigen, je kunt alleen maar mededelen wat jij ervaart. Hierin dient de Nederlander zich bij te scholen. Dan is betrokkenheid geven aan de ander een ervaring waarin je deelgenoot wordt van het leven van de ander en dat is een bijzondere gunst. Dus zie jezelf niet alleen als goeddoener, maar leer jezelf ook te zien als een ontvanger van de intimiteit van de ander, die jou deelgenoot maakt van zijn leven op dat moment. Als je dat aanvaardt, ga je anders om met goeddoen. Daarnaast is het belangrijk voor Nederlanders die bovenmatig oplettend en kritisch zijn, met name ook tegenover buitenlanders, dat ze een mildheid leren te beoefenen rondom anders zijn. Want wie anders-zijn niet vanuit een 'ontwapend' hart kan ontmoeten, kan ook te weinig integer de positieve eigenschappen van andere culturen integreren. Je hoeft niet alles goed te denken, maar uitsluiting van zaken die je ongerieflijk vindt, leidt er vaak ook toe dat de deur gesloten wordt voor zoveel positiviteit die ook naar je toe gebracht wordt, die je met een gerust hart mag inhaleren. Verder is het belangrijk om afwijkend gedrag veel dieper bezonnen te ontmoeten, dieper afgestemd op wie iemand werkelijk is, niet om wie en wat wij ervan willen maken.

Of dichterbij gebracht: Zolang wij niet willen kijken wat de ander ons ook in potentie aanreikt, maar anderen verzuimen omdat ze afwijkend of anders zijn, kunnen we ook niet reflecteren aan wat ze ons tonen in wat wij in onszelf nog kunnen ontwikkelen. Je hebt heel veel mensen uit andere culturen, die van nature veel sprankelijker zijn dan de Nederlander. Veel bewustere omgang hebben met de natuur. Diepe dankbaarheid voelen naar voedsel, dagelijks. Danken ook als ze vlees eten dat het dier zich daarvoor geofferd heeft. Je hebt mensen uit culturen die nog alles weten over de hemel, de sterren, over hoe je kunt voelen dat de wind gaat keren, of wat het water gaat doen, of hoe de bodemlagen met hun magnetisch veld zich tot ons richt. Wij hebben zo ongelooflijk veel te leren. En wij zijn zo hautain, dus als je mensen in wantrouwen ontmoet, leer je niet hun vaardigheden. Je kan best moeite hebben met bepaalde vormen van gedrag die je minder ziet zitten, maar durf ruimer te kijken dan dat. Dus de Ziel van Nederland is een veroveraar. Maar is in zijn geschiedenis weinig dankbaar geweest voor wat hij veroverd heeft. En wij hebben wat in te lossen in deze tijd wat wij niet opnieuw op anderen af kunnen schuiven.

Mens en dier verbonden

Ten aanzien van dierenwelzijn: mensen zijn zich ervan bewust dat je niet meer zomaar alles kunt consumeren. Er ook daadwerkelijk een verschil van maken kan ieder alleen maar voor zichzelf tonen. Je mag het een ander niet opleggen, ook niet de mate waarin. Alert wakker zijn daarover geeft toch een bevredigender gevoel dan dat je iets nuttigt waarvan je achteraf denkt: wat heb ik nou toch weer gedaan? Het is belangrijk om ons te realiseren dat we ons eigen zijn nooit 100% omarmen, ervaren wie we zijn, als we niet open zijn naar het dierenrijk. En je dient je het zo voor te stellen: Als jij geschapen bent door het Goddelijke en je neemt jezelf niet 100% aan, dan wantrouw je het Goddelijke, want jij bent uit het Goddelijke voortgekomen. Als jij het dier niet ziet als geschapen door het Goddelijke en het wantrouwt in zijn aard en toe wil eigenen of het wil verkleinen in wat deze scheppingskracht jou te zeggen heeft, dat belemmert jou ook om jezelf in diepte te ontmoeten. Dus dieren respectvol benaderen ook daar waar ze offeringsbereid zijn naar de mensheid toe, is wezenlijk van belang. Want als je het collectief van dierenzielen ontkent, dan doe je niet alleen de dieren daarmee onrecht aan, maar ook de menselijke evolutie.

Je echt van binnenuit verbinden met het wezen van dieren, die enorme verscheidenheid, dat verrijkt jezelf buitengewoon. Probeer maar eens innerlijk te voelen het karakter van een vis, of van een luipaard, of van een uil, of een varken dat zo intelligent is, een hamster, een paard. Ik bedoel er zijn zoveel dieren, maar als je je echt verbindt, voel je het verschil. En hetzelfde geldt ook voor de vrije natuur. Ik heb eens een keer een ervaring gehad in relatie tot gras, dan denk je: gras! Wat nietig, maar ik was op dat moment energetisch zo open, ik voelde me als het ware zelf het gras worden. Toen voelde ik wat een levenskracht in gras zit. Hoe je het kan vertrapen en altijd weer overeind komt. Hoe je het af kan snijden en het richt zich weer op. Hoe de wortels van gras zijn. Ik kreeg eerbied voor gras. Het woord GRAS was ineens met hoofdletters geschreven en daarvoor was het máár gras. Zo is het ook met dieren en met het plantenrijk, het mineralenrijk. Als je écht contact maakt met het wezen daarvan, dan zul je dit nooit vergeten of het nog oneerbiedig benaderen. Dit zegt je altijd iets over jezelf. Want als je zelf het gras ervaren hebt, dan heb je iets gevoeld van het fenomeen veerkracht en dát vergeet je niet meer.

Positieve speelsheid als geste

Tot slot, het is belangrijk dat Nederlanders hun speelsheid niet kwijtraken, dat wij ons bewust worden dat dit niet alleen geldt voor de vroegste jeugdijaren, maar dat we ook als we ouder worden elkaar jolig kunnen ontmoeten. Dat te activeren is een daad van welzijn. Dus doen! Een paar mooie voorbeelden daarvan. Een vriendin van mij wuift, in samengaan met anderen, mensen uit op het station wanneer zij alleen reizen. Dat geeft veel hilariteit, plezier en verbondenheid. Zij heeft treinmachinisten die op tijd reden getrakteerd en van applaus voorzien. Zij heeft gebakjes, die ze zelf bakte, uitgedeeld in winkelstraten met twee vorkjes. Je kreeg het gebakje alleen wanneer je het met een andere



passant deelde. Waar ze komt verandert de sfeer direct in blijmoedigheid en verrassing. Een prachtige geste aan een samenleving die zich te eenzijdig gedraagt. Voel u uitgedaagd!



Een verkorte versie van een lezing van Marieke de Vrij:

Spiritualiteit in deze tijd

Spiritualiteit is een woord waar in deze tijd vele begrippen onder vallen en om die reden is het wezenlijk om mijn begrip rondom spiritualiteit te duiden. Spiritualiteit betekent voor mij tot in de diepste kern mezelf bewust te zijn van het Goddelijke wat in mij en in de ander leeft. Aangeraakt te zijn in je kern. Die kern vormgeven ongeacht wat dat je vraagt omdat dat de roeping is van je ziel die gehoord wenst te worden. Je eigen kern verloochenen betekent voor mij hetzelfde als God verloochenen, want als je waardig bevonden bent om geschapen te zijn en je wijst je eigen schepping af, dan verloochenen je God. Als God een bedoeling heeft met mij, met u, dan bedoelt hij ons als totaal, onvervreemdbaar met al onze mikken en makken. De opdracht is alleen om zo zuiver mogelijk tot die kern te geraken en die kern uit te drukken. Dat is je opdracht en dat werkt levenslang door. Het is nu dus niet de vraag 'ben ik wel goed genoeg?' Je bent per definitie goed genoeg, anders was je niet geschapen in deze vorm. Dat houdt in dat de gaven, de zaken die jou ten deel vallen, jouw werkmateriaal zijn. Ze te verloochenen is als het ware ook een verloochening van je ziel. Omdat als in bijzonderheid zich iets in jou wenst uit te drukken, jij alleen daar de verantwoordelijkheid voor moet dragen. Niet een ander. En hoe wonderbaarlijk vreemd onze gaven ook wellicht zullen zijn, ze zijn zo bedoeld. Ze horen onvervreemdbaar bij jou. Het is aan jou om ze in zuiverheid vorm te geven.

Wanneer ieder zich zou ontwikkelen naar gelang wat in hem gelegd is in de potentie van zijn wezen, dan zal je merken dat niemand gelijk is en dat ieder persoon een deeltje uitdrukt van die grote legpuzzel. En dat pas als we ons allemaal wezenlijk tot uitdrukking brengen de grote puzzel in elkaar kan vallen. We wachten in zekere zin op elkaar: durf jij, durf jij, durf jij, zal ik een stap zetten waardoor het voor jou ook makkelijker is en vice versa. Wachten op elkaar maakt meestal moe. Zelf de stap zetten is niet altijd eenvoudig. Dat vraagt veel moed, veel vertrouwen met een onzekere uitkomst om te gaan stap voor stap, niet wetend waar het je zal brengen. Dat is ook de reden waarom het moment 'nú' in de spirituele ontwikkeling altijd zo centraal staat. Je hoeft vandaag niet iets te zijn wat je morgen kunt wezen. En wat gisteren was, vraagt vandaag om voltooiing.

Het is in feite heel simpel, maar die 'simpelheid' in praktijk brengen is waar het om gaat en dat is niet altijd even gemakkelijk, want we zijn opgegroeid in een maatschappij waarin we buitengewoon oplettend zijn op anderen, erbij willen horen. Er zijn kwaliteiten in de maatschappij aangeduid als goed en andere als uiterst onzeker of bedenkelijk. We manoeuvreren ons door de opgelegde stigma's heen om steeds dieper te doorvoelen dat we voortdurend rouwen om een potentie die we in ons meedragen, maar die zich uiteindelijk niet in volle wasdom kan uitdrukken. Die rouw is eigenlijk ondraaglijk. Op het moment dat ik vraag of een ander zich aan wil passen aan mij of ik pas me aan áán de ander en het gaat niet vanuit een natuurlijke liefde, niet vanuit een natuurlijke overgave, dan ben ik in een verloochening naar mezelf toe getreden en dat is heel moeilijk om te aanvaarden. En toch is dat wat vaak maatschappelijk meer gewenst wordt dan zichzelf te tonen: onafhankelijk, moedig, anders dan alle anderen en te zijn wie je bent.

We houden elkaar vaak in een wurggreep. We praten over spiritualiteit, we filosoferen, we lezen vaak het ene boek na het andere en als we niet opletten doen we aan spiritueel materialisme omdat we alle prachtige zinnen kunnen napraten, alle belangrijke schrijvers weten, daarover discussiëren, maar het zelf nog net niet durven te zijn. Omdat hét durven te zijn, betekent dat je volstrekt anders zult zijn dan die ander waar je zo zielsveel om geeft.

Hoe gaat dat dan, zo'n spirituele ontwikkeling? Hoe groei je naar die zelfverantwoordelijkheid? Er zijn hiervoor een aantal wezenlijk belangrijk basisbegrippen. Het eerste noemde ik al: God heeft jou geschapen; als je jezelf niet vertrouwt, dan wantrouw je God. Jezelf aannemen vraagt een heel diep besef van eenvoud. Er mag geen enkele miskenning van jou uit naar jezelf toe gaan en er mag geen opwaardering gaande zijn omdat je meer zou moeten zijn dan wat je vandaag kan uitbeelden. Het vraagt dus een volstrekte eerlijkheid. En die eerlijkheid blijkt doorsnee bij mensen heel manipuleerbaar.

De eenvoud gebiedt om te zijn waar de feitelijke is en de innerlijke beleving post vat. Als je onder je waarde jezelf toont, jezelf altijd met een verontschuldiging aandient, doe je jezelf doorlopend tekort. En als je te weinig je eigen ruimte vult, kan een ander intreden in jouw energiesysteem en heb je voortdurend hinder van het intreden van de ander op die plaatsen waar jij had kunnen zijn, omdat dat jou rechtmatig toekwam of toekomt.

Wanneer je het dan hebt over spiritualiteit en zelfverantwoordelijkheid, houdt de spiritualiteit ook in dat je jezelf naar beste kunnen bewoont en je dus niet jezelf onbewoonbaar verklaart. Wie jij bent heeft het recht

van aanwezigheid en dan is het woord 'aanwezigheid' in al zijn subtiliteit ook weer prachtig, want het wezen staat aan. Het mag zijn eigen innerlijk licht tonen.

Nu zijn er allerlei spirituele begrippen, dat áls je je authenticiteit gevonden en ervaren hebt en je daarmee verbonden hebt, 'het' geworden bent, dat je dan alleen maar 'licht'vaardig, dus door het licht aangeraakt, je leven vorm zult geven. In mijn beleving is spiritualiteit niet alleen de lichtzijde ontmoeten, de aanwezigheid van de geest in jezelf ontdekken, maar is het ook durven de geest één te laten worden met de aarde. Betrokkenheid - naar de aarde, naar de medemens en de samenleving - een wezenlijk onderdeel van het proces te laten zijn van die spiritualiteit in jou. Want mijn kern, mijn authenticiteit toets ik aan de aardse werkelijkheid, de samenleving waarbinnen het zich bevindt, en aan de dagelijkse realiteit van het leven zelf als ziel binnen een leeropdracht op aarde. Je afzijdig houden van de mensen met wie je bent, met de maatschappij waarin je leeft, maakt dat het licht in ons niet goed kan aarden, kan incarneren, want we zijn van licht en we worden weer licht als we weer overlijden. Als we niets te leren hadden, hadden we daar kunnen blijven. We hebben hier iets te leren en daarom zijn we hier ter incarnatie van wie wij in wezen zijn.

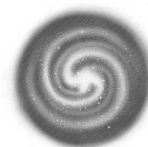
Als je zaken alleen maar aanziet en filosoferend tegemoet treedt, is het een prachtige hoge energie, maar niet geaard. Aarde zit vaak in doen, in zichtbare betrokkenheid. Daar wordt de natuurlijke verantwoordelijkheid geboren, want als ik authentiek mezelf mag zijn, dan kan ik rechtmatig de authenticiteit van de ander niet meer mijden. Het tegendeel is ook waar. Als ik niet authentiek durf te zijn, dan is het heel moeilijk om een ander anders te laten zijn dan ik, want ik wil voortdurend van die ander bevestiging voor wie ik ben, omdat ik mezelf nog niet voldoende vertrouw. Als jij nu maar zegt dat ik goed ben, dan mag ik er zijn en al die tijd dient die ander zich te richten op mijn bevestiging in plaats van dat hij zichzelf mag ontwikkelen naar degene die hij of zij is. Ik heb mensen gekend die echt miljoenenapplaus hebben gehad en tot op vandaag nog onzeker zijn, want zelfs het grootste applaus geeft uiteindelijk geen zelfverzekerdheid als je jezelf niet aanneemt.

Hoe kom je tot zelfvertrouwen? Hoe kom je tot zelfbekentenis? Daar kom je als je waardevrij jezelf durft te ontmoeten in al je gevoelslagen of je die nu mooi vindt of niet, maar het begint met ze te accepteren. Als jullie contact maken met jullie eigen kern, wát daar in waarheid voor jullie ligt, dan zul je merken dat op het moment dat je dát uitdrukt, de buitenwereld daarop gaat resoneren. Soms is die resonantie heel welkom, maar soms ook niet. Door je eigen kern te weinig tot uitdrukking te brengen, heb je pijn aan de ontrouw van jezelf, naar je eigen wezensgesteldheid toe, omdat je het niet doet. Maar het is niet zo dat als je het wél doet, het altijd pijnvrij zal zijn, maar die pijn is beter te verdragen dan het verloochenen van je ziel. Dus ook als je iets brengt wat een ander nog niet verdraagt en je doet het niet om een ander te overtuigen, alleen maar om jezelf te zijn en je hebt niet dat je de ander beleert, maar je toont alleen maar jezelf, dan doe je het niet verkeerd. Maar áls het pijn doet omdat de ander je vooralsnog niet kan verstaan, dan dien je dat in eigen kracht en in eigen zelfrespect te verdragen. En hoe dieper troostrijk je in jezelf aanwezig bent op die momenten, hoe beter je het verdraagt om keer op keer dat wat jij bent tot uitdrukking te brengen.

Daar waar mensen gescheiden zijn door het verschil, daar ontmoeten ze de eenzaamheid. Maar in de eenzaamheid ligt evenzeer de vrucht van de zelfherkenning, want je wordt gedwongen tot op het diepste niveau jezelf te bevruchten in daar waar je waarachtig kunt zijn. Daar waar de ander je nog niet erkent, noch herkent, kun je het verschil in jezelf gewaar worden tussen jou en anderen. Je eigen uniciteit vormgeven.

Sommigen van ons gaan soms tientallen jaren, soms een levenslange eenzaamheid tegemoet om dat verschil in differentiatie te leren kennen. Pas wanneer ze het verschil tussen mensen in uniciteit in alle diepte toegelaten hebben voor de leeropdracht intentie van dit leven, pas dan zullen de verwantschappen weer aanéénrijgen. Dit omdat mensen menigmaal in eenzaamheid creatiever en veelzijdiger zullen zijn, wanneer ze de strijd ten opzichte van het verschil hebben losgelaten. Soms is eenzaamheid een noodzakelijkheid om te komen tot de diepste vorm van gewaarzijn van jezelf. Op het moment dat je dat onomstotelijk aanvaard hebt en je eigen Zijn tot uitdrukking brengt, dan zie je vaak wonderwel hoe mensen afkomen op jouw vorm van authenticiteit. Want iedereen heeft een hunkering naar authentiek te willen zijn en velen zijn er ook bang voor. Maar als iemand authentiek is en je ontmoet mensen die authentieker willen worden, dan zullen ze contact met je maken, omdat ze voelen dat je iets aanreikt aan moed om hen te bekrachtigen. Andersom geldt ook: als mensen willens en wetens hun eigen authenticiteit vermijden, zijn ze als de dood voor mensen die authentiek zijn.

Authenticiteit vraagt een hoge prijs in deze samenleving. Aan de andere kant, de wereld kan niet zonder. Het is volstrekt de tijd dat mensen hun eigen individualiteit zo ontwikkelen en op een zielsniveau hun eigen Ik vorm durven te gaan geven, dat er onafhankelijke geesten zijn die in hun eigen authentieke gewaarwording diep in zichzelf huizen. In samenwerking met anderen kunnen treden daarvan uit zonder verloochening van het eigen Ik en daarmee de ander ook rechtmatig het eigen Ik en de eigen zielsbekrachtiging gunnen en laten uitdrukken. Je hoeft niet op elkaar te lijken, je hoeft jezelf niet te verloochenen, maar het is ongelooflijk belangrijk om, in samenwerking, het potentieel van die individuen aanéén te rijgen en hun werk in meerwaarde neer te leggen. Dit is op dit moment heel erg aan de orde.



Spiritualiteit is tot in je kern, je wezen te laten aanraken. Je door God belicht voelen, jezelf in eenvoud aannemen. Authentiek worden met de dag. Wat de prijs ook is. De eenzaamheid te dulden als het zich voordoet. Vervolgens wat authentiek in jezelf is opgestaan, te durven verbinden met anderen die ook authentiek blijven en vervolgens gezamenlijk iets neer te zetten voor de wereld. Dit is van essentieel belang in deze tijd.

Channel-citaat van Marieke voorgelezen uit haar boek "Eenzaamheid als Loutering".

Wantrouw niet uzelve, want God is met u. Als u uzelve wantrouwt, wantrouwt u God. Besef dit ten volle. Stap niet in uw eigen valkuil van onwetendheid. Geef u over en heb respect voor uzelve, want weet dat Ik in u ben. Nu en altijd in eeuwigheid en eeuwigheid.

Gerichte boodschappen voor de aanwezigen:

Veel is verwoord door anderen. De verwoording van uzelf staat nu centraal. Leg uw aandacht neer op dat wat verwoord kan worden uit uzelf alleen. Gebruik uw eigen woorden, uw eigen strekkingen. Die zijn veelzeggend omdat ze leven ingeblazen worden door u.

Anderen overtuigen heeft geen zin. Zichzelf tot uitdrukking brengen bovenal, wezensecht, is de beste vertolking van dat wat u kenbaar wenst te maken. Zo vertolk alleen uzelf en in uw handelingen zullen anderen zich herkend weten en wie zich herkend weet, gedraagt zichzelf eenvoudiger.

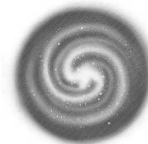
Doortastendheid heeft geen zin noch waarde wanneer anderen niet op de hoogte zijn van uw bedoeling achter dat wat zich doortastend toont. Wees daarom begripvol naar de ander, wanneer die uw doortastendheid niet kan volgen. Daar u in verantwoording naar uzelf toe dient te treden om uitleg vooraf aan te bieden waarom u zich doortastend toont.

Met andere woorden: leg verantwoording af naar de ander waarom iets voor u persoonlijk zo belangrijk is voordat u de ander probeert op te trekken naar dat besef toe. Als de ander begrip ontwikkeld heeft waarom u zo bewogen bent in relatie tot het thema, dan kunnen zij u beter begrijpen en sterker nog, beter verstaan.

Dus als je jezelf waarneemt in het perspectief van doortastendheid, kijk dan of je wel voldoende uitleg geeft waarom je beweegt zoals je doet. Je vergeet dat vaak omdat je zo gewoon geraakt bent aan je eigen verantwoording waarom je het doet.

Leerzaam is het om met anderen te delen zonder uitgebreid alles in essentie te benoemen, omdat veelbespraaktheid de ander vaak moe doet maken. Leg de kern der dingen neer. Wacht af. Bezie wat de ander geraakt heeft en voldoe uw tijd niet met méér spreken, maar geef de rust voor zelfbekening aan de ander en vervolg dan pas uw verhaal.

Met andere woorden: doseer je spreken in minimale woorden. Kernachtig, wezensecht, laat het indalen in de ander en zie wat het bij de ander doet. Als de ander uitgesproken is, vervolg dan pas het verhaal weer.



* * * * *

Zuiver spiegelen

In deze tijd
is zuiver spiegelen
van essentieel belang.

Vriendschap wordt zo
wezenlijk vorm gegeven.

Want als jij mij niet spiegelt
en ik jou niet,
wie zou ons dan nog kennen?

Uit de poëziebundel: 'Eenzaamheid als loutering'. Marieke de Vrij



Collectieve velden in Nederland

Verkorte Weergave van een lezing van Marieke de Vrij gegeven op 29 februari 2008 ter gelegenheid van het 5^e lustrum van de Stichting Samenwerkingsverband Trauma-hulpverlening Nederland

Mensen nemen dagelijks sfeertekeningen op

Mensen nemen dagelijks continu sfeertekeningen op. Betekenis daaraan ontlenen, correct en helder bewust, vindt menigmaal niet plaats. Dat maakt dat velen onbewust overweg gaan met wat zij in gezamenlijkheid aan energie oproepen. De oproepende kracht van het collectieve veld wordt daardoor menigmaal niet beantwoord en op een heldere wijze vorm gegeven. Daar zij die aanvoelen vaak vermijden wát ze aanvoelen, gezien het verantwoordelijkheidsbesef omtrent wát zij weten en zij die onbewuster leven zich bewust niet getoetst weten door het collectieve veld zelf daarbinnen. Hoe nu bewuster overweg te gaan vanuit samenwerking om het grotere algemenere collectieve veld van aandacht te voorzien op een positieve wijze?

Velden doorkruisen elkaar en beïnvloeden elkaar volstrekt

Allereerst dient men zich te realiseren dat velden elkander doorkruisen. Velden zijn betekenisvolle lagen die zich als het ware in het etherveld ophouden en gevoed worden door gedachtestromen en belevingsvelden van levende wezens. Daarmee aanrekenend ook levende wezens die zeer traag of uitermate traag in ontwikkeling zijn.

Dan zie ik ook bijvoorbeeld de mineralenwereld voor mij.

Deze velden doorkruisen elkander op een zeer bijzondere wijze daar zij geen van allen onafscheidelijk zijn. Met andere woorden: zij beïnvloeden elkaar volstrekt.

Hoofd ethervelden

Tegelijkertijd is er waar te nemen dat bijzondere velden zich accommoderen, vormen naar wat de hoofdtoon ethervelden doen uitdrukken. Onder hoofdtoon ethervelden wordt verstaan die velden die bovenmatig aandacht vragen.

Dus dan heb je het niet over een hoge of een lage frequentie maar over dát wat het meest voorradig is. Deze velden hebben de kracht andere etherische velden te overschaduwen op een wijze waarin zij meer belangwekkend ervaren worden dan velden die subtieler en menigmaal minder actief aanwezig zijn.

Zachtere energievelden , ontwakend van karakter, vervullen de kosmos om vernieuwing op te roepen

Binnen het rijk aan ethervelden waarbinnen u allen actief bent is het volgende gaande:

Zachtere energievelden aangehecht aan elkander, verstrengeld op een wijze van samenvallen, vervullen de kosmos om u henen op een wijze waarin zaken die bijzonder noodzakelijk aandacht behoeven makkelijker zich kunnen tonen in aanname van bewustzijn. Menigmaal zijn energievelden als deze drager voor nieuwe bewustzijnsvormen die aardetoegankelijk mensen dienen te activeren.

Bewust aansluiting zoeken met het omhullende principe van het zachtere energieveld

Echter gezegd dient te worden dat deze velden, hoewel bijzonder van aard zijnde, niet het vermogen kennen onaangekondigd zich uit te drukken op een wijze van zelfbepaling. Men dient daartoe te verzoeken. Deze velden zijn buitengewoon aanwezig en dienen de vrije wil ter versterking van geestelijke rijkdom in mensen zelf. Zij die zich hiertoe geroepen weten, zijn in staat zaken die bemoeilijkt, inzichtelijk te belopen zijn, middels deze omhullende stroming van zachte ontwakende energievelden te accepteren en te verdragen.

Het beeld dat ik daarbij krijg is: er zijn velden in omloop, binnen dat grotere algemene collectieve veld, die in tegenstelling tot bovengenoemde zachtere energievelden, zeer indringend en hard zijn om te accepteren, om waarheidskrachtig tot je te nemen, en daarmee om te gaan in verantwoordelijkheidsbesef. Echter, de omgevende energieën met een zachter veld, een verfijnder veld, een veld van een hogere bewustzijnsfrequentie, hebben de intentie, voor hen die dat verzoeken, om zich te verbinden met zo'n groter collectieve veld, zodat je vanuit een ontwaakter bewustzijn in bijzonderheid meer die zwaardere collectieve lagen kan ervaren en daar verantwoordelijkheid uit kan destilleren hoe daarmee omgang te hebben.

Het algemene collectieve veld is een weving van energielagen. Hoe bewust daarmee om te gaan?

Het algemene collectieve veld is een weving van energielagen. Deze hebben verschillende toonzettingen qua frequentie. Dat zie ik ook als ik innerlijk schouw. Omdat we te maken hebben met allerlei frequenties en we met elkaar de optelsom van al die frequenties om ons heen vormen, is er maar een kleine groep

mensen die zich daar dagelijks bewust van is. Bovendien hebben deze mensen ook nog moeite om het echt in hun bewustzijn op te nemen. Bijvoorbeeld, je komt een huis binnen en het voelt daar niet prettig aan maar je doet gewoon alsof je niets opmerkt, want je wilt er eigenlijk niks mee te maken hebben. Of je voelt dat er een bepaalde dreiging in de lucht hangt maar je doet gewoon, want je hebt geen zin je daarmee jezelf te confronteren. Dat komt heel veel voor, ook bij bewuste mensen. Daarnaast heb je vele mensen die voor deze velden minder open zijn, die komen op plaatsen waar van alles gaande is maar ze voelen het echt niet. In dat totale collectieve veld ligt een energieveld met een hele zachte frequentie. Het ligt daar omhullend in en omheen. Je kunt het een beetje vergelijken met het energieveld dat mensen die gevoelig zijn voor mineralen om rozenkwarts heen voelen. Het is een zachte energie, het is positief omhullend, en het geeft als het ware een vertragend effect en een voorbereidend effect op wat die andere vaak grovere en zwaardere collectieve velden in zich hebben en tonen. Dat zachtere verfijnde etherische veld is verbonden met de vrije wil. Dat dient zich niet zomaar aan bij jou, dat mag zich niet zomaar met jou verbinden, je dient dit veld uit te nodigen. Dat wil zeggen, als je in een bepaalde bewustzijnslaag daar contact mee maakt wordt je geholpen om zaken in die algemene collectieve veldlagen te aanschouwen met behulp van dit zachtere energieveld. Geholpen om daarvan gewaar te zijn, daar ervaringen aan op te doen zonder dat het je overprikkelt. Tegelijkertijd verhuult het niet de essentie van wát je waarneemt in het collectieve veld. Het is een positieve demper om een negatief schokeffect te voorkomen.

Er zijn in het collectieve veld ook agressieve velden actief en velden die de neiging hebben door te woekeren en in andere velden aan te grijpen. Als je met een positief bewustzijn in contact wilt blijven met wat er gaande is, dan maakt dat zachtere veld dat je het wel meemaakt en ervaart, en de essentie daarvan voelt, maar zonder dat het als een dolkstoot binnenkomt.

Dat zachtere veld is dus beschermend maar het dient wel vanuit de vrije wil uitgenodigd te worden. Het is per definitie aanwezig en het geldt voor iedereen en overal. Maar in de mate waarin je het vanuit bewustzijn betreft, in die mate kan het jou omgeven in relatie tot de andere velden waarmee je contact maakt.

Vele mensen zijn op dit zachtere veld al op aangesloten. Normaal schouwen en bevoelen mensen niet zoals ik dit hier nu bewust doe deze collectieve velden gelaagd te lezen. En ook niet hoe deze velden in elkaar grijpen. Men probeert nu vanuit die onstoffelijke wereld via mij een beeld te vormen voor ons hoe dat werkt. Vandaar dat de uitleg zo gefaseerd vrijgegeven wordt.

Verschuivende velden

Velden zijn in en op elkaar schuivend met behoud van eigenheid, hebben een eigen energiefrequentie, vormen als het ware een geheel dat manipulatief te vervormen valt. Het is dus niet een vorm die eeuwig is, maar het is een vorm die zich beweegt naar gelang de velden in elkander schuiven. Al die velden verbeelden de optelsom van ervaringen en gedachtegangen van dat wat is, aangesloten op dat frequentie niveau.

In het verleden ben ik heel erg dagelijks visueel helderziend geweest en heb ik ook altijd helderziend visueel gezien hoe gedachteformaties werken in het menselijk auraveld en daarbuiten. Als wij iets denken of uitspreken dan geeft ons lichaam kleuren conform de gedachte of het gesprokene qua kleur uitgebeeld wordt. Deze vormen bollen die gaan zweven en waar ze herkenning vinden sluiten ze zich aan en wordt het een grotere bol. Stel dat ik hier indigoblaauw zou spreken, dan komen er ook indigobollen uit de muren, dus van buiten naar binnen geweeft, die gaan zich aansluiten en dat wordt samen een groter indigokleur bol. Ik heb een groep het Halleluja horen en 'zien' zingen. Zien zingen hield in dat ik de mensen haast niet meer kon zien omdat de hele ruimte en de ether appeltjesgroen was. Dat is dus een collectief gemeenschappelijk veld. Dan is het ook letterlijk zo dat groen zelfs door de wanden naar binnen komt. Met dat gemeenschappelijke collectieve veld roep je namelijk ook de versterking van die energie op. Je kunt zeggen, daar waar hartsenergie gemeenschappelijk neergezet wordt verbindt het zich automatisch maar ook onverbiddelijk - dat kun je niet eens veranderen - met een energieveld van dezelfde frequentie. Dat is dus gewoon een wetmatigheid.

Beïnvloeding van velden

Als je dus dat hele grotere collectieve veld bekijkt waar we op dit moment in geplaatst zijn, dan bestaat dat uit soortgelijke energieën van verschillende frequenties die zich verbonden hebben en die allen een eigen inbreng hebben op alles wat leeft binnen dat collectieve veld. Ze sluiten aan op elkaar, ze blijven zichzelf maar ze kunnen zich als het ware wel verstrengelen zonder hun eigen identiteit daarin kwijt te raken. Ze beïnvloeden de situatie waarin alles leeft wat binnen dat collectieve veld zit. Dat maakt dat beïnvloeding van een collectief veld plaatsvindt ook door mensen en hun gedachtewereld. Dat kan positief of negatief maar het kan dus ook volstrekt onderwerpsgevoelig plaatsvinden. Mijn begeleiders hebben uitgelegd dat als uit de onstoffelijke wereld kennis voor het eerst wordt vrijgegeven aan een mens die een zuiver medium is, de ether en het collectieve veld op dat moment met die informatiestroom geëst wordt, zodat elders op aarde deze kennis ook weer makkelijker door andere mensen opgenomen kan worden.



Zo gaat het ook in de dierenwereld, als bijvoorbeeld bepaalde dieren nooit over een rooster hebben kunnen lopen van het ene weiland naar het andere, en één dier vindt uit hoe je het moet doen, dan gaat het in andere werelddelen binnen 1 of 2 weken ook plaatsvinden. Dat is dus de werking van een collectief veld, ook wel een morfogenetisch veld genoemd.

De verschillende velden binnen het grotere collectieve veld rijgen zich aaneen, hebben onderling contact maar geen uitwisseling, zij blijven wat ze zijn. Verandering vindt plaats door hen die het collectieve veld dat heel specifiek bij hen hoort, gevoed hebben. Dit kan ook meerdere velden betreffen als men zich hier op aangesloten voelt.

Het collectieve veld van dieren is ontzettend veranderd door de van dieren, omdat er zoveel consumptiedieren zijn en er zo ongelooflijk veel leed is bij diengroepen. Je kunt zien wat dat met het algemene collectieve veld van dieren gedaan heeft. Wanneer het met dieren, of een specifieke diergroep, beter gaat wordt het collectieve veld herzien. De uitstraling van deze dieren, hun belevingsveld, hun communicatieveld met elkander, maakt dat het collectieve veld verandert.

Hetzelfde geldt bijvoorbeeld ook voor haat tegen moslims: als die algemener gedeeld wordt dan is dat als collectief veld terug te vinden in de ether. Als er heel veel angst is onder mensen, is dat ook terug te vinden in de ether. Het zijn dus allemaal afzonderlijke lagen die opgebouwd zijn op bepaalde frequenties van energie en die gevoed worden door de deelnemers. *Het is wel zo dat ieder mens vrij is om uit het collectieve veld te stappen dat hij gevoed heeft en hij is ook in staat om velden te voeden waar hij nooit eerder bij gehoord heeft. In beide gevallen is dat een innerlijke daad*, zeggen de begeleiders.

Dan zal ik nu de begeleiders vragen mij te willen laten zien met **welke velden wij in Nederland met voorrang te maken hebben.**

Wachters maar geen openers

Het beeld dat ik krijg, maar ook de woorden die ik ontvang, is dat wij vaak wachters zijn maar geen openers. Dit maakt dat de onderwerpen gedeeld worden maar te weinig veranderingsgevoelig beoefend worden. Dat er in het collectieve veld van Nederland vele sferen hangen van zaken die benoemd worden maar die geen doorgang krijgen. Dat er een verzadigings sfeer hangt van zaken die allemaal benoemd zijn maar de vervolgstap treedt niet toe. Men is middelmatig daarin geworden. Dat is het eerste beeld wat ik zie. Dat kun je dus op allerlei afzonderlijke terreinen plaatsen.

Diversiteit in analyses, steeds gevoelsarmer

Dan zie ik een beeld waarin analyse plaatsmaakt voor verscheidenheid in analyse en waarin de diversiteit van analyse steeds meer gevoelsarm belopen wordt, met alle consequenties van dien. Men analyseert situaties en voelt zich daar onvoldoende persoonlijk bij betrokken. Het zijn analyses over dezelfde thematieken door meerderen verstrekt, ook soms heel afwijkend in hun uitkomst. Dit versterkt de passiviteit. Het is een energieveld dat redelijk hol blijft ondanks de structuren die ik daarin zie. Het is geen doorleefd veld maar het is een bijna structuurloos veld, volgelopen met een waarnemingssysteem dat geen oplossingen aanreikt die de doegevoeligheid versterken. Dus het is weer: we zijn wachters aan de poort maar we openen hem onvoldoende.

Goede ideeën branden op

Het volgende beeld dat ik waarneem is dat er vele teleurstellingen zijn als een veld dat aanwezig is met nieuwe initiatieven als het ware blokkeert. Als ik dan vraag waar dat met name mee te maken heeft, dan heeft dat te maken met het feit dat goede ideeën vaak verzwegen worden, niet actief worden aangenomen en direct uitgevoerd. Goede ideeën branden zo dus op omdat ze niet aangenomen worden en is een idee wel gerespecteerd, dan laat de uitvoering altijd zo lang op zich wachten. Ook hier is het weer: we zijn wachters en geen openers.

Grootschalig veld van onverschilligheid en daaruit voortkomende rampgevoeligheid

Een ander beeld dat mij aangereikt wordt is het veld van de onverschilligheid. Onverschilligheid is een veld dat een deken neerlegt over alle bewuste belevingen heen. Onverschilligheid in dit grote collectieve veld luidt menigmaal de aanvangfase in waarvan rampen het gevolg zullen zijn. Dus als er veel onverschilligheid in een collectief veld is dan zijn zij die daarin leven, rampgevoelig.

Onuitgesproken haatgevoeligheid in de gedachtewereld en hitserigheid

Het volgende beeld dat ik ervaar is de vaak onuitgesproken haatgevoeligheid in de gedachtewereld op zich en een enkele maal hardop benoemd. Dit heeft tot gevolg dat zaken van verbroedering in de weg gestaan worden en men onderhuids elkander vaak haatdragend uitscheldt en dit niet ruitelijk benoemt. Deze opgehoopte energieën van kortdadige, agressieve gedachtebejegeningen vullen het etherveld zwaarwichtig. Het is een frequentie met een zwaardere, waarschijnlijk ook een lagere, grondtoon. De begeleiding benoemt ook dat zaken als hitserigheid, het opjutten tot, een onderdeel is van dat energieveld. Onverschilligheid is de ene kant en aan de andere kant heb je die niet hardop genoemde haatdragendheid en het ophitsen. Dat is deels verkapt maar het profileert zich ook sterker nu naar buiten en het zal de komende tijd toenemen.



Verzadiging

Ook zie ik een ander veld. De begeleiders zeggen dat er een verzadiging opgetreden is in belevings-velden van mensen. Omdat ze wát ze daaraan konden beleven al beleefd hebben. Hierdoor wordt men uiteindelijk gedwongen om andere keuzes te maken, maar velen zien daar in hun verzadiging nog van af.

Opwekking, kleinschalig maar indrukwekkend

Dan zie ik een veld waarin energieën samenkomen van hen die opwekken. Dit is een hele vitale energiefrequentie, kleinschalig maar indrukwekkend, welke vooruitstrevend is en als energieveld heel alert, een hele mooie energie is. In tegenstelling tot zo'n veld van haat of onverschilligheid dat log en haast bewegingsloos is, is de beweegbaarheid van dit veld uitermate flexibel. Mensen die op die frequentie komen, worden verder opgetild. Het is een hele vitale energie. Daarmee kun je ook veel van die zwaardere energieën makkelijker omzeilen dan met andere type energieën die daar meer verbinding mee hebben.

Bewustzijn dat alles met een niet-aardse materie is doortrokken

Aansluitend op de velden die al gelezen zijn komt er nog een groep bij. Het is een veld van een bewust zijn, van een niveau van weten dat alles met niet-aards materie doortrokken is en dat er subtielere vormen aanwezig zijn in iedere levensvorm. Een bewustzijnsveld zoals dat zojuist geduid is, heeft de kracht dat mensen die bewustzijnsontwikkeling voorstaan uit deze energielagen kunnen putten, maar dezen ook kunnen aanvullen met hun ervaringsrijkdom. Het algemene collectieve veld daarvan is de optelsom van de geestelijke ervaringswereld van hen die daar aan deelgenomen hebben.

De begeleiders zeggen: de energievelden zoals ze nu uitgelegd zijn, hebben meer te maken met de psyche en de sociale context van verhoudingen. Maar er zijn ook collectieve velden te lezen op het gebied van de economie of heel specifiek op het gebied van dierenwelzijn, op het gebied van de gewassen die op het land groeien, hoe hun etherische velden zich met elkaar verbinden. Er zijn dus veel meer velden dan die hier benoemd worden.



Van wachters naar doeners: Er wordt gewacht op úw daadkracht

* * * * *

„Het water roept...“

Een nieuw lied van Carla en Paul van 'TO BE'

Geïnspireerd door inspiratief ontvangen woorden van Marieke de Vrij schreef Carla de tekst en componeerde Paul de muziek voor het aangrijpende lied "**Het water roept**". Het lied roept op om samen op te staan voor wat in onze tijd zowel letterlijk als symbolisch door het water tot uitdrukking wordt gebracht. Om niet meer te wachten op de autoriteiten, maar te luisteren naar onze eigen autoriteit en de handen van daaruit in een te slaan.

Compassie voor elkaar en gezamenlijk verantwoordelijkheid voor het geheel.

Deze CD is te bestellen via www.to-be.nl. Het is de intentie om de komende maanden dit lied op de website te laten beluisteren en/of de mogelijkheid aan te bieden om het te downloaden.

Rampen

In uw aardse bestaan voltrekken zich vele rampen.

Zij hebben de onmetelijke kracht veel aan te raken en veel 'leed' te berokkenen.

Het is niet een vergelding van uw menselijkheid.

Rampen van grote omvang doen u wel beseffen dat het leed zich aangesproken weet.

Dat het van orde is om uw plaats te onderzoeken in uw gevendheid en hulpvaardige bereidwilligheid.

Weet dat alle slachtoffers op grote schaal in geestelijke bereidheid worden opgevangen.

Want u allen worden in het Rijk der Hemelen uitgenodigd om uw geestelijkheid te herontmoeten.

Zo, oordeel niet over wat gaande is, maar besef dat ordening van de natuur gelijk uw eigen ordening van angst en twijfel, van haat en meedogenloosheid de ether bezwangeren.

Zo vormen zich zware velden en voltrekken zich.

Heel daarom uw eigen 'wonden' en keer de liefde tot de ware liefde in u zelf.

In afstemming ontvangen door Jules J. van der Veldt

www.julesjohannes.nl

MASSALE STERFTE VAN BIJENVOLKEN

Dialogo tussen Marieke de Vrij en Heleen Verburg (toneelschrijfster)



Heleen: Ik ben al sinds 2½ jaar een toneelstuk aan het voorbereiden. Ik wilde een toneelstuk maken over collectiviteit omdat het me leek dat dat op dit moment een heel belangrijk iets is in onze samenleving. Ik gebruik vaak dieren als inspiratiebron en als metafoor hiervoor. Ik kwam bij de voorbereiding van het toneelstuk, in opdracht van Theatergroep Het Filiaal in Utrecht, bij de bijen terecht omdat die een heel bijzondere manier van collectief werken hebben. Ik ben me in het leven van bijen gaan verdiepen en op een gegeven moment heb ik een theatergroep gevonden waarbij dat project kon worden ondergebracht. Een half jaar geleden pas, toen we al lang met dit project bezig waren en ik ook al veel materiaal geschreven had, toen kwamen er opeens van alle kanten berichten over de problemen van de bijen op dit moment: dat ze opeens verdwijnen. Hele volkeren verdwijnen opeens uit de kasten. Daardoor kwam er een heel ander verhaal bij wat we niet konden en ook niet wilden ontwijken. Als er zo iets ernstigs met die beesten aan de hand is, ja daar moesten we natuurlijk wat mee. We hebben geprobeerd zoveel mogelijk informatie te verzamelen en toen bleek dat de bijen het echt heel zwaar hebben, zeker sinds 2006. Na de winter van 2006 was ongeveer 70% van de volkeren in Amerika verdwenen, wat een gigantisch probleem is want zij staan aan de basis van onze voedselketen. Het is een tot nu toe een vrij onbekend probleem hoewel het in de imkerij natuurlijk wel bekend is. De imkers maken zich grote zorgen, ten eerste vanwege de bijen zelf en omdat ze weten hoezeer wij daarvan afhankelijk zijn, en ten tweede omdat ze met hun bedrijf niet nog zo'n klap te boven kunnen komen, financieel gezien. Ze kunnen dan niet meer garant staan voor het handhaven van hun bedrijf en dus voor de bestuiving van de gewassen. Er wordt nu enorm veel wetenschappelijk onderzoek gedaan naar de oorzaken maar ze weten nog steeds niet precies waar het aan ligt. Het lijkt erop dat het een samenkomst van heel veel dingen is, zoals een verzwakking van de bijen door insecticiden, door monoculturen in de landbouw, het doortelen van verschillende bijensoorten en kruising van rassen, genetische manipulatie, luchtvervuiling, klimaatverandering, magnetische velden die veranderen, noem het allemaal maar op. Ze willen heel graag bijvoorbeeld 1 virus of 1 soort bacterie als oorzaak vinden maar als ze bijen onderzoeken vinden ze een veelheid van dingen, eenvoudigweg een enorme hoeveelheid troep. Een verstoord lichaam. Dat is erg ingrijpend om je te realiseren, want het kan enorme gevolgen hebben voor de hele wereld, omdat de bijen eenvoudigweg onvervangbaar zijn. En ze bestaan al 90 miljoen jaar op de zelfde manier. De hele plantenwereld, alles heeft kunnen evolueren door het werk van de bijen. Wij vinden het heel belangrijk dat mensen hiervan op de hoogte gebracht worden. We hadden gisteren de 1^e bijeenkomst met alle acteurs en dan is de reactie eigenlijk eerst: schrik over dat dit aan de hand is natuurlijk. Maar de tweede schrik was: "jeetje als ik niet aan dit project had meegewerkt, dan had ik het niet geweten".

Mijn vraag is nu, in hoeverre is het werkelijk aan de hand? Is het iets van voorbijgaande aard? We moeten ook weer niet te paniekerig zijn over dingen als daar geen reden voor is. Voor dit stuk wil ik graag meer zicht hebben over de orde van grootte van dit verhaal, want je alarmeert mensen. En ik zou ook heel graag vanuit een groter gezichtsveld willen weten: wat willen ze ons vertellen? Want het is een mysterie en je voelt de symboliek aan alle kanten. Door mijn schrijven, wat heel intuïtief werk is, heb ik natuurlijk wel iets van de ziel van het probleem kunnen voelen maar ik zou het heel fijn vinden als ik daar wat meer zicht op zou kunnen krijgen.

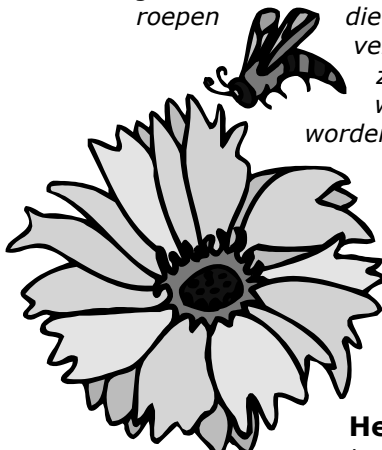
Marieke: *Bijen hebben een zoekend karakter. Ze zijn veelwils bereidwillig om veel te willen doen en daarnaast zijn zij innerlijk bijzonder afgestemd op kleurenpracht en geurvibratie. Dat maakt dat ze zich sterk gevoelig ontwikkelen naar daar waar het licht óf kleur aanmaakt óf licht geur activeert. Daarmee kun je ook zeggen dat de bij zich door het 'licht' gestuurd voelt in zijn zoekactie. Tegelijkertijd is de bij als het ware ook, in menselijke begrippen, een familiemens. Hij is volkgericht. Wij noemen bijen "volken", maar voor hem is dat een familieband.*

Bijen hebben van nature een innerlijk, voldaan leven omdat zij zich verbijzonderen in de opnemings van kleur- en geurvibraties die veel genoeg-saamheid teweeg brengt in het bijenvolk, de bijenfamilie. Zij leven daarom ook op de dans van het leven zelf, want hoewel ze naarstig zoekend zijn, ervaren ze dit als een vreugdevol gegeven. Dus als je een bijenvolk wilt uitbeelden dan zie je een blij levenslustig familievolkje. Als ik zo innerlijk schouw, zijn dat de allereerste beelden die ik gewaar ben.

Bijen vinden het genoeglijk om over elkaar heen te zweven, omdat ze daarmee ook hun familiezin, hun volkgevoelszin, uitbeelden. Ze zijn niet venijnig naar elkaar toe maar ze seinen geruststellende informatie uit: hier is het goed, we kunnen hier met meer tezamen zijn. De ervaring die ze delen van het geurgenot, maar ook van de nectar die ze verzamelen, is hen ook gegeven om aan anderen door te geven. Dus als een bijenlichaampje veel nectar heeft verzameld, dan kunnen ze ook een ander inseinen om het over te nemen als er nog een nectaroverschot daar ter plekke is. Dus ze zijn heel solidair. Ze zijn in samenhang met de anderen, in het Engels zeg je "connected". Ze zijn dus verbonden en ze hebben een drang tot gezamenlijk bewegen. Het is niet dat je geen enkelingen af ziet dwalen uit de

groep maar het heeft altijd een functioneel karakter omdat degene die even afdwaalt, aan het kijken is of de kring van bijen zich uit kan spreiden over een gebied dat de moeite waard is. Ze doen dat dus ook in hun onderzoeksdrang om anderen te begenadigen met wat ze gevonden hebben. Het is dus niet "ikke, ikke, ikke en de rest kan stikken" maar heel erg "kijk hoe fijn, ik zie dat het hier qua vibratie ook goed is en wie wil: kom erbij!". Dat is hoe ze zichzelf ervaren.

Bijen raken verstoord van eenzijdige bioculturen van hetzelfde ras. Ze raken bezwangerd door geuren. Dat geeft ze in principe een voldaan gevoel. Maar ze hebben de neiging en voorliefde om van bloemenras naar bloemenras te zweven. Zwevend vliegen, en dat geeft hen veel voldoening omdat de geurvibraties verschillen. Die verschillen worden door ons niet noemenswaardig ervaren maar bij hen roepen die hele sterke sensaties op. De eentonigheid van hetzelfde ras bloem waar ze de nectar verzamelen is iets wat ze moeizaam vinden om vol te houden. Ze vereenzelvigen zich dan zo met de kleur- maar ook met de geurvibratie van de bloem dat ze hun eigen aard te weinig nog kunnen herkennen in de overdracht die de bloemen aan hen doen. Ze worden hierdoor genarcotiseerd. Ze hebben de neiging om op de bloem of meerdere bloemen af te zoemen, dan de nectar tot zich te nemen en zich er dan weer van te scheiden als een in- en uitgaand proces.



De bij wordt genarcotiseerd door de overvloed van eenzijdigheid in geur en kleur en daar is hij niet voor bestemd. Hij is bestemd om de variatie goed te doen, de bloemenzeeën om het zo maar te noemen. Dat is het eerste onderdeel dat ik ervaar. Ik zie dat hij variatie in geur en kleur nodig heeft en ook dat de velden wat verspreid moeten staan zodat hij kan bekomen van de overdaad. Dat is heel belangrijk.

Heleen: Daar worden bijen ook met name voor gebruikt. Commercieel gezien. Voor dat soort grote velden. De kasten staan in die velden.

Marieke: Ik kan het me vanuit de bij ook wel voorstellen. Je hebt van die grote velden, die hebben per lap grond één soort bloem of ander gewas. En direct daaraan geschakeld heb je het volgende type bloem of gewas, ook weer in één aanhoudende kleur en geur. Dat is dus voor hen te eentonig en te overrompend, want het is maar een heel klein diertje. Dus als je je voorstelt, één groot veld blauw of één groot veld rode bloemen of welke kleur dan ook, voor de bij is dat alsof de wereld alleen maar rood en blauw is. Je moet het vanuit het waarnemingsveld van een heel klein beestje bezien. Dat vinden de bijen helemaal niet leuk. Ik kan me voorstellen dat tuinders en bloemenkwekers met deze informatie vooruit kunnen. **Ik zie het belang van de aanleg van veel kleinere percelen van één soort, wisselend in kleur en geur en met overgangen daartussen zonder gewassen.** Dan heb je al heel veel winst voor de bij bereikt. Hij kan dan *vér-draag-samer* (verder gaan in samenzijn met andere bijen) zijn functie uitoefenen, de bij is daarin blijmakend voor zichzelf actief omdat *wát* hij dan waarneemt een weldaad is voor zijn belevingsveld.

Jachterige geluiden maken de bij levensmoe. Hoewel hijzelf al fladderend ook vaak wel geluid produceert is het het jachterige geluid dat doorzoemt in de lucht voortkomend uit verkeer, ja letterlijk fysiek verkeer van de mens, zoals autogeruis, files, ronkende motoren dat hem moe maakt. Het zijn die doorseinende geluidsgolven in de ether die binnenkomen op de frequentie van zijn bestaan, en met name de geluiden die laag op de grond getransplanteerd worden omdat die doorrollen in het magnetisch veld van de aarde. Mechanisch geluid vinden ze onverdraaglijk, zeker doorrollend mechanisch geluid. Het heeft heel erg met specifieke geluidsfrequentie te maken en **het haalt hen uit hun mijmerende gesteldheid.** Dat is het goede woord. Die mijmerende gesteldheid wordt doorbroken door de irritante geluiden die op hun frequentie binnenkomen. Ik krijg informatie waarin benoemd wordt dat bijen de ademhaling van mensen moeiteloos kunnen volgen maar zich daar niet door laten verstoren. Dus bijen kunnen heel dicht in de omgeving van mensen zitten zonder dat het geluid van de ademhaling hen afleidt. Versturende mechanische geluiden echter, die vaak ook gepaard gaan met vormen van luchtuitstoot, dat vinden ze heel moeilijk te verdragen omdat dat geen ritmiek heeft. Het is gewoon niet aangenaam. Het heeft te maken met vormen van luchtstromingen waar ze normaal ook bij weg blijven. Ik vermoed dat bijen, met windstoten helemaal niks op hebben. Dat ze echt proberen zichzelf daarbij weg te houden. Bijvoorbeeld de uitlaatgassen, wat ook een verplaatsing van lucht is, vinden ze onverdraaglijk. Het is niet alleen benevelend door de gassen, maar ook door de uitstoot van de lucht. Als er motors of brommers in de buurt zijn, zullen ze dat ook hinderlijk vinden.

Heleen: Hebben ze ook last van vliegverkeer of is dat te hoog? En wat verstoort hen nog meer?

Marieke: Het is meer de luchtvervuiling die de vliegtuigen veroorzaken die hen stoort, dan het geluid op zich omdat dat binnen de geluidsgolven vrij hoog gedragen wordt. Dus ze hebben daar minder hinder van dan geluidshinder die dichter bij de grond veroorzaakt wordt.

Heleen: Wat verstoort bijen nog meer?



Marieke: Bijen zijn van nature gewend zichzelf te beleven in samenhang met hun

groepsgenoten. Ze zijn van nature niet zo afgestemd bijvoorbeeld op hoe het met de vogels gaat of hoe het met andere dieren gaat. Het is niet dat ze ze niet gewaar zijn maar er is geen behoefte om zichzelf aan hen te melden. Het is op een bepaalde manier **een solistisch volkje.** Een vogel verplaatst zich heel snel als hij een poes ziet aankomen maar een bij is niet zo gericht op gevaar van buitenaf. Die leeft zijn eigen leven in zijn groep, die leeft met de getijden en met de bloemen. Zijn wereld is in die zin vrij eenvoudig. Dat maakt ook dat er ongezondheid in het bijenras optreedt wanneer zijn natuurlijke belevingsveld aangetast wordt want de bij is van nature niet afgestemd op een ruimer veld. Het eigen belevingsveld waarin hij zich bevindt ervaart hij als uitstekend. Hij voelt zich heel erg voorzien, hij kan als het ware aanspraak maken op alles wat hij nodig heeft en voelt zich daardoor in een gezegende omstandigheid staan. Althans zo was het, maar hij houdt zich niet zozeer bezig met hoe het daarbuiten is. **Dit houdt wel in dat er zich in het leefsysteem van de bij een ramp voltrekt, als de natuurlijke eenheid zoals ze zichzelf ervaren, ook in samenzijn met anderen in hun volk, in een heel verstorend perspectief gebracht wordt.**

Ik krijg een nieuw beeld van de bij te zien. Bijen, zoals wij ernaar kijken, gonzen. Maar ik zou het, als ik inspiratief kijk, anders benoemen: **bijen schrijven door hun gonzen als het ware hun geschiedenis in de lucht. Ze communiceren in de vibratie van de gons. Ze etsen hun levenspatroon in de ether.** Dat is een heel verfijnd mechanisme aan de hand waarvan zij de banen herkennen waarlangs ze gevlogen hebben, waar ze symbolisch merktekens in 'gebrand' hebben en waarin ze ook voor hun nakomelingen energetisch herleesbaar zijn. Dus ze schrijven bijengeschiedenis in de ether wanneer ze gonzen. Dat houdt ook in dat de ether een hele heldere zuivere frequentieaard moet hebben, willen zij zichzelf kunnen herkennen in de baan, of de weg die ze gegaan zijn tijdens hun leven, omdat die informatie gefilterd en opgenomen dient te worden uit de ether zelf.

Marieke: De ether is niet een opzichzelfstaand iets. **De ether staat in contact met andere velden van levende mechanismes die ook hun eigen uitstraling in de ether 'etsen'.** Als een mens denkt, dan etst hij in de ether. Daarom is zuiver denken ook zo ontzettend belangrijk. Wat ook in de ether etst, waar ik al jaren voor waarschuw, zijn al die telecommunicatiestromingen. Ik zeg wel in lezingen, als wij in een auto in een tunnel onder water rijden, dan gaat nog ons mobiele telefoontje af. Dus het signaal gaat door het bouwwerk van de tunnel, dus beton en steen heen, gaat vervolgens door een hele waterkolom heen. Dan gaat het door het metaal van de auto heen en vervolgens bereikt het ons. Dus geloof maar, als dit kan, dat dergelijke telecommunicatie signalen zeker door ons fysieke lichaam de hele dag heen reizen. Want wij hebben niet eens een metalen of betonnen beschutting of een grote waterkolom om ons lichaam heen. We zijn gewoon veel te kwetsbaar. Zelfs al zet je de tv op afstand aan en er staat iemand voor de TV, dan nog gaat de TV ook aan.

Wij hebben in vergelijking met bijen een behoorlijk fors lichaam. *De bij krijgt door zijn lichaam steeds die telecommunicatie heen en dat is in zijn verfijnd mechanisme een frequentie die hij niet goed kan traceren, niet na kan lezen. Die frequentie werkt versturend op zijn zoemtonen, zijn gonstonen waarmee hij zichzelf voorziet van nalatenschap: wat hij leeft, hoe hij leeft en voor wie hij leeft. Daar wordt in gefiltreerd. Ik vermoed dat aan te tonen is dat in gebieden waar de stralingsfrequentie heel hoog ligt van telecommunicatie in de ether, dat daar van bijen van hetzelfde soort ras de gonsfrequentie, oftewel met andere woorden hun zoemfrequentie, verandert. Ze moeten het overstemmen. Dat is heel vermoeiend en ze worden zo door de stralingsfrequenties gefiltreerd dat hun communicatiepatronen daar onder lijden en dat ze het op gaan geven. Mijn begeleiding zegt ook dat ik dat juist uitspreek. **Het is dus voor bijen maar ook voor telers van fruit en bloemen ongelooflijk belangrijk dat ze in een gebied huizen waar telemasten gewoon verboden zijn!***

Een menselijke lichaam is natuurlijk altijd veel groter dan dat van een bij of andere volkeren, zoals mierenvolkeren. De huidige afstemming is een economische afstemming en onze regering krijgt miljarden voor het plaatsen van telecommunicatiepalen. Dus dat gaat niet goed. Dit is een heel belangrijk stuk, deze telecommunicatie, en dat kan je met jouw toneelstuk echt laten zien.

*Bijen hebben een heel verfijnd antennesysteem dat heel trillinggevoelig is. Wanneer trillingsfrequenties in de lucht veranderen stoort dit bijen buitengewoon. We hebben het al gezien met windvlagen, dat vinden ze vreselijk. Als er veel stofdeeltjes in de lucht zitten die op die verfijnde radarsystemen terecht komen, worden ze daar helemaal bedompt van. Als er veel geluidsvibratie met een soort holle natoon is, raken ze ook helemaal van slag. Het heeft ook met het soort geluid te maken. **Als van bijen hun radarsysteem niet functioneel is, dan zie je ze haast op een kluit gaan zitten. Dan is het net alsof ze zich willen wapenen door dicht bij elkaar te zijn, dat familiegevoel nog een beetje wakker te roepen. Maar van binnen mensen zouden zeggen, ik ga van binnen dood. Nou, zo voelen ze zich dan. Het is vervelend wat ik zie, want ik zie ze echt allemaal op een kluitje bij elkaar terwijl de behoefte is gewoon levendig een beetje te zweven, te vliegen. Dit voelt niet aangenaam. Ze zitten bij elkaar maar niet omdat het goed is om bij elkaar te zitten. Het is meer een soort uitgeput elkaar vinden en maar afwachten, een soort hopeloos gevoel. Even kijken hoe ze nou zitten om het op te vangen. Ik zie een cirkel waar ze allemaal in zijn, bijen aan de buitenkant en bijen daarin. Het voelt ook alsof ze zich bewegen zodat ze beurtelings aan de buitenkant zitten om elkaar te ontlasten, want de buitenkant is het vervelendst.***



Als ze zich dus heel erg aangedaan voelen dan gaan ze op een kluitje bij elkaar. Dat voelt absoluut niet aangenaam aan voor ze, maar dit is ook om een soort weerstand te bieden aan wat er is. Het voelt, zoals wij mensen zouden zeggen, alsof je dood gaat van binnen, zo akelig! Het aparte is dat ik ze niet zie terugtrekken bijvoorbeeld in een korf, maar gewoon in een open landschap dicht bij elkaar.

Heleen: Dat is een van mijn vragen: hoe zit dat met het verdwijnen van bijen? Want ze verdwijnen in een tijdsbestek van 1 of 2 dagen allemaal uit de kast en ze worden niet teruggevonden. Waar verdwijnen ze naartoe? Weten ze dat ze doodgaan? Zijn zij zich daar bewust van? Waarom nemen ze en masse het besluit om uit de korf weg te gaan? Gaan ze überhaupt dood? Mag er bekend worden wat er gebeurt?

Marieke: *Ik zie ze buiten zitten, het is niet in een korf. Ik zie ze niet in een korf doodgaan. Het beeld wat ik nu zie is dat ze zich voelen alsof ze doodgaan. Ze zitten allemaal op een kluit en ze voelen zich ongelooflijk onbehaaglijk. Ik heb nog niet de beelden gezien dat ze allemaal doodliggen.*

*Telecommunicatie is nog maar een algemeen begrip, maar wat er letterlijk plaatsvindt is dat er "telecommunicatielijnen" zijn die onderling kruispunten vormen. Dat zijn plaatsen waar de energie veel sterker en dissonanter reageert dan binnen de algemene telecommunicatielijnen. Op die **samengebalde velden waar telecommunicatiestromen elkaar doorklieven, daar is een opstopping van energie gaande omdat er een overmaat aan frequentie is die niet oplost omdat hij continue gevoed wordt door die telecommunicatie. Die 'centrumknopen' die je niet fysiek kan waarnemen maar die in de ether hangen, hebben een aantrekkingskracht op dieren.***

Die worden daar ongewild naartoe gezogen, naar die samengebalde, misschien wel magnetische velden. Ik weet niet of je dat magnetisch moet noemen. Het is een energie-ophoping waar ze naartoe getrokken worden zoals je bij wijze van spreken je als mens niet kunt weghouden voor het middelpunt van een orkaan. Dat komt op je af en als je daar bent zit je erin en het is de vraag of ze je dan nog ooit terugvinden.

Marieke: *Ik zal **niet verbaasd zijn als dat voor meer dieren gaat gelden dan voor bijen.** Er zijn een soort negatieve energieclusters door die telecommunicatielijnen, die op bepaalde punten een soort samengebalde energie hebben waar gevleugelde dieren zich niet van kunnen weerhouden. En als ze daarin raken dan wordt het levend mechanisme, het interne lichaam verprutst. Wanneer gevleugelde diertjes, waaronder dus bijen, terechtkomen in zo'n telecommunicatie energiecluster, zo'n ophoping van energievelden die elkander doorklieven, wanneer zij daarin gezogen zijn, wordt hun interne codering omgelegd. Dat heeft te maken met de vruchtbaarheidsorganen, met de stofwisselingsorganen, met de zenuwen, het radarsysteem waar ze zich op oriënteren, etc. Ze zijn zo'n klein fysiek lichaampje maar zo ongelooflijk vernuftig. Dat is, **in die verfijning waarin zo'n lichaampje functioneert, niet bestand tegen zo'n bombardement van telecommunicatie stromen én dat heeft dus grootschalige gevolgen.** Want in die landbouwgebieden waar telecommunicatie dit soort 'centrumknopen' vormt in de ether in die gebieden waar grootschalig eenzijdige bloemensoorten of andersoortige gewassen zijn, worden bijen uiteindelijk daar naartoe gezogen. Ze kunnen daar geen weerstand meer aan bieden en daar in die 'centrumknoop' wordt de codering van hun eigen lichamelijke mechanisme verbroken. Ieder leven, ieder lichaam heeft een eigen 'codering', ik heb er geen beter woord voor. En aan de hand daarvan is het functioneel. Dus in ieder geval is de telecommunicatie, naast de monocultuur, een grote boosdoener.*

Marieke: *Als ik verder kijk zie ik dat de bijen ook hun eigen waterhuishouding hebben. Dat is ook bij lange niet meer wat het was. Ik zie dat bijen **trilgevoelige pootjes hebben. Hele sensitieve pootjes waar makkelijk dingen aan hangen** dus ook waterdruppeltjes. Hun voetzooltjes hebben ook tastorganen. Die zijn heel gevoelig ontwikkeld en zijn ook wat harig zoals ik het vergroot zie. Zij ervaren meeldraden en bloemblaadjes vaak als een zacht, donzig, opwellende gesteldheid waar zij, in onze menselijke woorden, vlinderlicht overheen dansen en subtiel aanraken en minuscuul contact al tot voldoening leidt. En dat wat kleefkracht heeft bindt aan en dat wat vloeibaar is, laat los, mits het soortelijk gewicht daarvan niet te hoog is. Je ziet geen bij op een olieplas neerstrijken. Dat is gewoon te heavy. Dus het water dient nog steeds reinigend van kwaliteit te zijn, wil een bij daarmee overweg kunnen. **Vervuild water of te modderig verzuurd water is niet iets waar ze van houden.** Doordat waterbeddingen vaak niet meer die lichte krachtige waterfrequentie heeft van weleer en water, hoewel het vloeibaar blijft toch anders beweegt dan dat men voorheen gewend was en de waterfrequentie niet altijd een vitale frequentie heeft maar een, ik zou zeggen een muf klimaat en een zompige frequentie, vindt de bij het water menigmaal niet meer aangenaam door de verzwarende werking die van het water uitgaat. **Er is maar heel weinig gereinigd oppervlaktewater voor bijen beschikbaar en het natuurlijke regenwater kent steeds meer aanklevende stoffen** die het meegenomen heeft uit de val van het water van de wolk door de ether naar de aarde toe. Dus helder, schoon water, wat een levensbehoefte is van de bijen maar ook van andere dieren, heeft niet meer die natuurlijke frequentie die je daarvan zou mogen verwachten. En dat is voor de bij verzarend.*

Het is dus een onderdeel van zijn pakket, dat hij daarmee werkzaam is. Bijen proberen bij wateropname zelf het water te filteren. Zij zijn daartoe deels in staat. Echter, daar waar bijen meer moeten filteren dan wat ze fysiek aankunnen, wordt hun lichaam verzuurd door vocht in het lichaam zelf, wat een verzwarende kwaliteit heeft en wat de stofwisselingsorganen,



maar uiteindelijk ook de vruchtbaarheidsorganen aantast. **Als imkers bijen willen behoeden, dienen ze hen zuiver water aan te bieden nabij de bijenkorf**, zodat er een vast punt is waar ze het kunnen vinden.

Men kan de Grander techniek voor waterreiniging gebruiken of andere vormen van waterreiniging en/of watervitalisering technieken gebruiken. Hoe dan ook de bijen verdienen goed water om hun eigen mechanisme steeds weer op te helderen. Waar het om gaat bij bijen is, dat het water is met een hoge herinneringsfrequentie aan wat in wezen natuurlijk water is. Ik heb vaker op waterzuivering gewerkt en ik zie dat water vitaliseert als alle kleuren van de regenboog erdoor gegaan zijn. Dat zal voor bijen ook belangrijk zijn want die zijn zo kleurgevoelig. Regenbooglicht is ook licht wat op water weerspiegeld wordt. Ik zal het stukje van het water daar mee laten maar het is een belangrijk fenomeen.

Bijen creëren muziek met elkaar, al zoemend over elkaar heen vliëgend. Dat doen ze meestal tegen de avond. Dan zijn ze voldaan en klaar met werken en dan maken ze een ode aan het leven zelf. Ik zie innerlijk hoe ze zo zoemend over elkaar heengaan en dat is een aangename bezigheid voor het slapen gaan. Je zou het ook **een soort geluksdans** kunnen noemen, het is een heel aangenaam verpozen om zo met elkander te zijn en beurtelings over elkaar heen te vliegen. Het gaat echt alle kanten op. Het is ook een ritueel van voldoening. Dit is hoe het is als alles gezond is, als het goed gaat. Hoe is het nu op die plaatsen daarmee gesteld? Kunnen ze dit soort rituelen nog volhouden en zo niet hoe ziet het er dan uit? Waar je dan mee te maken krijgt is een lusteloos naar binnen vliegen in de bijenkorf. Een bij gaat wel de korf tijdelijk in, maar komt daar ook weer vrij sprankelend uit. Ik zie de bijen er niet qua bewegingsmotoriek energierijk uit komen, noch dat ze veel geluid produceren in en om de korf. Dus dat zingen en dansen, en in mijn beleving is dat echt tegen de avond, tegen de schemering, als een soort voldaanheid en dank voor de dag maar ook een samenzijn beleving, **voldoeninggevoel uitbeelden**, dat is weg. **Het voelt alsof ze nu te vaak depressief zijn en uit de macht van de gewoonte hun dagelijkse patronen herhalen in handelen terwijl het sleets is geworden.** Ze doen het om het doen maar de bewogenheid of de levenslustigheid is eruit. Een gezond bijenvolk herken je bijvoorbeeld aan dit soort rituelen van over elkaar heen vliegen.

Heleen: Het komt al een paar keer bij me op, als je het hebt over de levenslust, dat de koningin daar een hele grote kern in is. **Een gezonde koningin geeft een gezond volk.** Er zijn een paar opvallende dingen. **De koningin blijft vaak achter als een bijenvolk verdwenen is**, dan is de koningin nog in de korf. Dat is één ding wat ik opvallend vind. En dan is er het mysterie van de koningin, die wordt één keer of hoogstens een paar keer bevrucht in haar leven tijdens de bruidsvlucht. Ik heb daar scènes over geschreven. De bruidsvlucht doet ze dus één keer of een paar keer in haar leven. Ze kan hoger vliegen dan de andere bijen. Rudolf Steiner heeft weleens gezegd dat de koningin dichter bij de zon staat, letterlijk, in haar levensgevoel. Ze kan dus hoger vliegen, en dan wordt ze bevrucht door een aantal mannetjes. Er zijn niet zoveel mannetjes in een volk. Ze wordt bevrucht door de sterkste mannetjes die daarna doodgaan en dan heeft ze eigenlijk genoeg sperma voor haar hele leven. Daarnaast was ik ook heel erg geraakt op de een of andere manier toen ik er achter kwam dat **koninginnen tegenwoordig kunstmatig geïnsemineerd** worden en ik vraag me af of je daar iets over kunt zeggen.

Marieke: Het is in ieder geval een hele belangrijke vraag, waarom gaat de koningin niet weg? *Ik krijg geen beeld.... het hele wonderlijke is dat ik het gevoel krijg van plichtsgevoel. Ze is de laatste der Mohikanen, zo'n gevoel. Kijk, de koningin vereenzelvigd zich met haar groep en in wezen is zij ook koningin dankzij de anderen. Het is een samenhang die niet te vermijden valt. Het is heel moeilijk dit echt heel zuiver te beantwoorden, hier inzicht op te krijgen. Het lijkt uit allerlei facetten te bestaan. Het voelt als plichtsgevoel, dat is een woord dat steeds bij mij omhoog komt, **plichtsgevoel.***

Alsof die hele samenhang tussen haar volk en haar is opgeheven. Maar het is ook alsof de bijen onverwachts plotseling wegblijven, ook voor haar. De bijen hebben een familiegevoel, die zoeken elkaar steeds op, dus bijen zijn tijdens het vliegen zelfs met elkaar verbonden. En de bijen zijn plotseling weg omdat ze ineens onverwachts te maken hebben met een overvolheid aan telecommunicatie in de ether, zo'n 'centrumknoop' waar signalen elkander raken en doorklieven. Ook zie ik dat bijen plotseling kunnen lijden aan een totaal gevoel van impasse omdat ze zo overdonderd zijn door geur en kleur dat ze zich er niet meer van kunnen scheiden. De bij is dan gewoon genarcotiseerd. Bijen zijn er zelf dus ook niet op bedacht dat ze niet terug komen. En de koningin zit daar in afwachting, in plichtsgevoel, en ik weet niet hoe lang ze dat redt. Maar er is geen opzettelijke scheiding gaande. Zo voelt het niet. En ook niet iets van de koningin die dan bij wijze van spreken haar volk laat weten, blijf maar weg, of het volk dat de koningin laat weten, we komen niet terug. **Het is alsof de bijen een verlies van identiteit ondergaan.** Zo funest, in beide situaties van zowel de overmaat van telecommunicatiestromen die elkaar raken of van geur en kleur, dat er geen weg terug is.

Heleen: Ik heb een proloog geschreven die eindigt met: we weten het zelf niet eens waarom we verdwenen zijn. We zijn zo weg, we zijn zelfs uit onszelf verdwenen.

Marieke: Dit is helemaal goed beschreven. Even kijken of hij nog aangescherpt moet



worden. *Ik zou het woord verbijstering ergens toevoegen. **Het is de verbijstering ten top en het verval daarna.*** Jij hebt in je inleiding een aantal zaken benoemd. Ik doe er goed aan de andere zaken ook te bekijken. Zoals insecticiden. *Deze zijn in algemene zin schadelijk en daardoor ook voor de bijen. Ook omdat insecticiden doordringend zijn. Als je dat op je huid hebt, dringt het door de huid heen. Insecticiden verminderen levenslust, zegt mijn begeleiding. Insecticiden maken het fysieke bestaan opgedroogder. Door de ademhaling worden ook de longen aangetast.*

Heleen: Een ander fenomeen is een virus. Ik kan het me niet precies herinneren, maar het heet het Israël Paralysis Virus, of zoiets dergelijks. Dat zou uit Australië komen en dat, zeggen sommigen, is een belangrijk onderdeel van de bijensterfte.

Marieke: *Het lijkt een veel voorkomend virus te zijn. Minder gericht op bijen dan wat men nu denkt. Het is een al langer bestaand virus dat meer aan het doordringen is. Maar het is maar een onderdeel in het hele gebeuren van de bijen. Zoals bij die andere zaken die ik innerlijk schouwend waarnam, dan voel je meteen dit klopt en bij deze onderwerpen moet ik meer moeite doen om erbij te komen, om te zien wat voor effect het heeft. Het heeft mijn inziens minder grootschalig effect wat men nu aanneemt.*

Tot slot. Heleen zal waar ze kan, in samenspraak met het toneelgezelschap, informatie die ik vrijgegeven heb, verwerken in haar **toneelstuk: GEEN BIJEN GEEN FRUIT.** Wanneer u interesse hebt om dit toneelstuk bij te wonen, dan kunt u onder deze website www.het-filiaal.nl op het internet alle informatie vinden.



Aarde, mijn levensmoeder

**Ik verlang ernaar uitgestrekt op oermoeder aarde te liggen
met mijn hart in overgave naar haar gericht
zodat haar wezen mij op zal nemen en voeden.
Zoals het kind aan de moederborst gezoogd wordt
door de moeder met levenssappen
van een voortdurende stroom van generaties vrouwen
ter voorzetting van het geslacht.**

**Aarde, jij en ik, wij zijn zo één.
Eenzelfde geboortegrond, eenzelfde opdracht.
Laten wij hart aan hart elkanders hartenklop horen.
Jouw aardse grote moederhart
die mij als vrouw geboren heeft laten worden
ter voortzetting van jouw taak.
Laat mij even bij je zijn om gevoed te worden
zodat ik in onze gezamenlijke opdracht
mij volwaardig neer kan leggen en in staat ben door te gaan.**

**Ik sta in de lange rij van vrouwen die jou dienen in jouw opdracht
de mens de hemel waardig te laten zijn op aarde in zichzelf.
Zoals jij ons voedt, voed ik met anderen het mens-zijn
met kennis van voorbij het stoffelijk verkeren
om hen uiteindelijk thuis te laten komen.**

**Laten we nu samen-Zijn.
Jij die in mij woont en waaruit ik geboren ben.
Mijn lichaam dient jou en zal jou uiteindelijk toebehoren
zoals mijn geest
wanneer haar aardse opdracht is neergelegd
haar thuisreis zal aanvaarden naar waar de stof niet meer is.**

Laten wij all-één Zijn.

Ik ben in U.

Dr. Pim van Lommel, lid van de Spirituele Familie

Cardioloog Dr. Pim van Lommel, auteur van de bestseller "Eindeloos bewustzijn" een wetenschappelijke visie op de Bijna-Dood Ervaring, reageert op de vraag waarom hij zich aangesloten heeft bij de Spirituele Familie rondom Marieke de Vrij en Stichting De Vrije Mare:

"Marieke werkt vanuit een zuiver en innerlijk weten om een belangrijke bijdrage te leveren aan het bewustwordingsproces dat wij onszelf moeten leren begrijpen en veranderen om een positieve bijdrage te kunnen leveren aan de wereld om ons heen. Vanuit het besef dat wij allen verbonden zijn, en dat alleen vanuit een liefdevolle intentie een verandering ten goede kan plaatsvinden helpt Marieke ons belangeloos en met grote inzet van haar hele persoonlijkheid dit proces bij velen op gang te laten komen.

Marieke is voor mij persoonlijk ook een prachtig voorbeeld van iemand die leeft vanuit haar innerlijke bron van inspiratie en wijsheid. Een bron die volgens haar ook voor iedereen toegankelijk is omdat die in elk mens in aanleg aanwezig is. Marieke is als geen ander in staat ons te helpen om in contact te komen met deze innerlijke kern van inzicht, maar het is uiteindelijk onze eigen verantwoordelijkheid of en hoe wij daarmee om willen en kunnen gaan. Indien wij deze eigen verantwoordelijkheid niet accepteren zal er geen individuele en gemeenschappelijke vooruitgang kunnen zijn. Ik ervaar Marieke als een unieke en warme persoonlijkheid die ons weet te stimuleren deze verantwoordelijkheid uit vrije wil op ons te nemen. Daar ben ik Marieke dankbaar voor, en daarom steun ik van harte alle initiatieven om het werk van Marieke te ondersteunen."

Het Stichtingsbestuur De Vrije Mare e.a.

I. Een bericht van de Voorzitter, Jaap Purmer

"In het afgelopen jaar is de doelstelling van de Stichting behoorlijk gewijzigd. Al eerder heb ik geschreven dat wij als bestuur en in zeer goede samenwerking met Marieke de Vrij, het gedachtegoed van "De Vrije Mare" met elkaar op een hoger plan brengen.

Wat is het belangrijkste doel: Stichting De Vrije Mare heeft ten doel het scheppen van voorwaarden voor het bewerkstelligen van publicaties voortkomend uit het archief en actuele inspiraties en channelingen welke door Marieke de Vrij zijn vrijgegeven. Teneinde Marieke de Vrij in de gelegenheid te stellen (voorwaarden te scheppen) om haar werk in boekvorm (geschreven teksten) te publiceren, zal de Stichting Marieke (financieel) ondersteunen vanuit donaties, giften, schenkingen e.d.

Het stichtingsbestuur zal in de komende tijd een professionele slag maken om het totale archief te digitaliseren. Hierbij wordt ook gezocht naar moderne digitale vormen om op een adequate wijze te communiceren met iedereen die zich op de hoogte wil stellen van het gedachtegoed van Marieke de Vrij. De samenstelling van het bestuur ziet er als volgt uit:

Voorzitter	Jaap Purmer
Secretaris	Luciëtte van Hezik
Penningmeester	Nico Buijs
Lid	Flud van Giffen, boekverzending en contactpersoon vrijwilligers.
Lid	Gabrielle van der Bilt, website/hosting.
Lid	Saskia Hontelé, behartigt de PR en de Spirituele Familie.
Actief toehoorder	Marieke de Vrij
Actief toehoorder	Jules van der Veldt

Het bestuur vergadert 3 à 4 keer per jaar.

Flud van Giffen is de contactpersoon met de vele vrijwilligers. Deze vrijwilligers ondersteunen ondermeer op fantastische wijze het proces van beschrijven van de actuele inspiraties en channelingen. Dit zogenaamde uitschrijf- en redigeerproces is van wezenlijk belang voor een professionele archivering, alsmede het gebruik hiervan."

Jaap Purmer

II. Een bericht van de Penningmeester, Nico Buijs

"De afgelopen periode heeft met name op financieel gebied in het teken gestaan van:

- De jaarbegroting;
Geconcludeerd kan worden dat de Stichting momenteel financieel gezond is. Vanuit de binnenkomende gelden (giften, donaties, schenkingen) kunnen de vaste kosten zoals accountantskosten, website/hosting, drukwerk, kantoorkosten e.d. betaald worden en is er momenteel sprake van een kleine reserve. Echter om deze situatie ook voor de toekomst te behouden en toch de nodige activiteiten te kunnen ontplooiën (verspreiding van het werk van Marieke), is het belangrijk om meer inkomsten te gaan genereren. De komende bestuursvergadering zal hier aandacht aan worden gegeven.
- Samenwerking notaris ten behoeve van het opstellen van schenkingen bij notariële akte
Steeds vaker ontvangt de Stichting vragen over de mogelijkheden tot het doen van een schenking bij notariële akte. Een dergelijke schenking mag bij de aangifte inkomstenbelasting volledig worden afgetrokken. Zonder notariële schenking is dat slechts beperkt mogelijk. Giften mogen in dat geval alleen afgetrokken worden als die gezamenlijk meer dan 1 procent (tot maximaal 10 procent) van het persoonlijke verzamelinkomen bedragen en dan nog alleen het deel van de schenking dat boven de 1 procent uitkomt. Om het voor (potentiële) donateurs mogelijk te maken om te schenken bij notariële akte, is de Stichting gaan samenwerken met een notaris in Nieuwkoop. Deze verzorgt, op verzoek van de Stichting en de donateur, het opstellen van een notariële akte. De notariële akte is een door onze notaris opgesteld document, waarin de donateur zich vastlegt om gedurende minimaal vijf jaar een vaste schenking te doen. Stichting De Vrije Mare neemt de kosten van de notaris op zich bij een schenking van ten minste €150,00 per jaar. Binnenkort wordt op de website van de Stichting informatie geplaatst over het hoe en wat van het schenken bij notariële akte.
- Het innen van de bijdragen voor de Nieuwsbrief
Dit jaar is er niet gewerkt met het versturen van acceptgiro's, maar is er vanuit het secretariaat een verzoek uitgegaan tot het overmaken van de jaarlijkse bijdrage voor de Nieuwsbrief. Dit om de kosten zo laag mogelijk te houden. Het overgrote deel heeft inmiddels zijn bijdrage voor de Nieuwsbrief overgemaakt. Voor diegenen die dat nog niet hebben gedaan, en toch graag de Nieuwsbrief ontvangen, hierbij het verzoek het bedrag van € 9,- spoedig over te maken op gironummer 7409374 t.n.v. Stichting De Vrije Mare.
De gedrukte nieuwsbrief die u voortaan gaat ontvangen is een compilatie van de 6 digitale versies die per jaar zullen verschijnen. Dus u zult geen informatie missen als u bijvoorbeeld geen computer heeft, hooguit de actualiteit van de informatie.
- Automatische incasso opdrachten
Vanuit de Stichting is het initiatief ontstaan tot het introduceren van de 'Spirituele Familie'. Door het afgeven van een machtiging tot automatische incasso van een door het 'familie lid' vastgesteld bedrag, wordt er middels automatische incasso aan het begin van iedere maand een bedrag aan de Stichting overgemaakt. Inmiddels zijn er 159 familieleden, echter hopen we op uitbreiding van de familie. Deze familie steunt het werk van Marieke en zal uitgebreid op de hoogte gehouden worden m.n. door het organiseren van een spirituele familiedag. Hierbinnen zijn spirituele familieleden die gezien hun vrijwillige werkzaamheden voor Stichting De Vrije Mare zonder betaling automatisch lid zijn uit waardering voor hun werk. Wenst u alsnog lid te worden van de spirituele familie dan kunt u zich opgeven bij *per email s.hontele@hetnet.nl* of *telefonisch 0165-387770*. Ook kunt u de folder opvragen bij het secretariaat tel. 075-6350586 of sec@devrijemare.org
- ANBI status
Middels een aanvraag bij de Belastingdienst is de Stichting inmiddels officieel aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI status), hetgeen (maatschappelijke) erkenning geeft voor de relevantie van de door onze Stichting uit te voeren activiteiten."

Met vriendelijke groet, Nico Buijs

III. Een bericht van de Secretaris, Luciëtte van Hezik

"De werkzaamheden binnen het secretariaat zijn zeer gevarieerd, uiteenlopend van het beantwoorden van allerlei e-mails en telefoontjes, de notulen uitwerken, tot diverse adressenbestanden bijhouden én een enkele keer een brief naar een grote groep Nieuwsbrieflezers rondsturen waarin ik een te krappe datum heb genoemd om de € 9,- over te maken of aan te geven dat men liever de digitale Nieuwsbrief wil, waarvoor mijn verontschuldiging. Maar gelukkig ontvang ik veel hartelijke ondersteunende woorden. Men is ook geroerd door de teksten in de boeken en de artikelen van Marieke en/of de Nieuwsbrieven. De vragen die hieruit voortkomen, kan ik helaas niet altijd aan Marieke doorspelen aangezien zij rust en herstel nodig heeft. Maar mocht er een algemene vraag zijn, dan kan men mij altijd benaderen. Ik kwam ergens een tekst tegen die mij aansprak: 'het belang van dienstbaarheid als spirituele daad' ".
Luciëtte van Hezik

IV. Een bericht van bestuurslid Gabriëlle van der Bilt, website/hosting

"De website is bijna een feit. De website zal voorlopig met de belangrijke onderwerpen worden gevuld zoals de Vlugschriften Waterkering, CO2, Orgaandonatie en de openbare bestanden. De website zelf moet nog op een aantal punten gewijzigd worden, dit zal nog met de bouwer ervan "MoveNext" besproken gaan worden. Op de achtergrond wordt druk gewerkt door een aantal vrijwilligers om diverse bestanden klaar te maken als

websitebestand. Om alles zo spoedig mogelijk te laten verlopen, zijn voorlopig een 20-tal bestanden verdeeld over twee teams. Er is een plan van aanpak gemaakt, verdeeld in een aantal fasen:

Fase 1: De openbare stukken (medio 2008)

1. Als eerste zullen de bestanden vanaf 2006 tot heden geplaatst gaan worden die openbaar zijn op de website.
2. Ontwikkelingspoorten apart onder rubriek Ontwikkelingspoorten op de website zetten. (dit wordt een apart project).
3. De bestanden die geplaatst kunnen worden, moeten eerst bewerkt worden als website bestand.

De taakverdeling is als volgt:

1. taalkundig nakijken van de tekst.
2. de tekst in een kort stukje samenvatten.
3. de bestanden verwerken in een apart website frame uniform maken.
4. daarna bestand website klaar maken om te plaatsen.

Fase 2: De openbare stukken voor 2006 (na de vakantie tot eind 2008)

De overige bestanden vanaf 1988 tot 2008 moeten tevens taalkundig nagekeken worden, er zijn door problemen met de geluidsopnamen diverse bestanden niet te gebruiken voor de website. Er ontbreekt te veel tekst. Er zal gekeken moeten worden welke bestanden voor de website geschikt zijn en zullen daarna taalkundig etc. gecorrigeerd en daarna geplaatst gaan worden.

Fase 3: de Overige bestanden beperkt en gesloten (vanaf 2009)

De website moet door diverse groepen gebruikt gaan worden en deze verdeling wordt gemaakt door aan te geven of het bestand openbaar is, beperkt openbaar of gesloten (alleen voor degene waar het voor bedoeld is).

Het onderscheid in groepen is:

1. mensen die maatschappelijk betrokken zijn.
2. geïnteresseerden in calamiteiten
3. deelnemers aan zowel besloten als open bijeenkomsten
4. vrienden van 1,2,3

Wanneer het zover is, zal er zeker een bericht volgen als de website definitief operationeel is en de oude website komt te vervallen."

Gabriëlle van der Bilt

V. Een bericht van bestuurslid Saskia Hontelé, PR en Spirituele Familie

Na een intensieve periode rondom waterkering en CO2-opslag is het nu relatief rustig. Mijn voornaamste activiteiten beperken zich tot het redigeren van teksten. Voornamelijk lezingen van Marieke die op de website geplaatst gaan worden of voor de nieuwsbrief worden gebruikt.

Heel verheugend zijn de verwarmende reacties van de nu meer dan 100 spirituele familieleden die hun aanmeldingsformulier naar mijn brievenbus hebben verzonden.

Een warme groet, *Saskia Hontelé*

Er is inmiddels al een datum vastgesteld voor de spirituele familiedag. Deze zal plaatsvinden in dit najaar op 4 oktober. We hebben een prettige centraal gelegen locatie gevonden in Maarn. Het programma van die dag zal in de eerstvolgende nieuwsbrief worden aangekondigd. Spirituele familieleden die de familiedag willen bijwonen worden vriendelijk verzocht zich aan te melden bij ondergetekende. Per email s.hontele@hetnet.nl of telefonisch 0165-387770.

VII. Een bericht van de coördinator van de uitschrijvers en redigeerders, Annemui Duindam

Een team van vrijwilligers werkt aan het uitschrijven en redigeren van alle opnames die van het werk van Marieke de Vrij worden gemaakt. Eerst werd alles op cassettebandjes opgenomen, maar sinds ongeveer een klein jaar wordt alles digitaal opgenomen. Dat betekent onder meer dat de geluidskwaliteit aanzienlijk verbeterd is.

Mijn werk bestaat uit het kopiëren en verspreiden van deze bestanden over de uitschrijvers en het nakijken van de uitgeschreven bestanden op uniformiteit. Daarna gaan de digitale bestanden naar het digitale archief en de CD's naar het lijfelijke archief.

Redigeerders houden zich óf bezig met een langduriger, groter project, b.v. de kip, man/vrouw verhoudingen, mensen met een verstandelijke beperking óf met het redigeren van bestanden zodat ze op de website geplaatst kunnen worden en/of in boekvorm kunnen worden opgenomen. Twee keer per jaar organiseren we een uitschrijvers bijeenkomst. Een inspirerend samenzijn waarbij ook het bestuur en Marieke en Jules aanwezig zijn. De dag is gekoppeld aan een thema dat de uitschrijvers zelf kunnen bepalen. Op de nieuwe website komt ruimte die speciaal gereserveerd is voor de uitschrijvers en redigeerders, dit o.m. ten behoeve van de onderlinge communicatie. Het uitschrijven van de bestanden is een belangrijke taak. Zonder dit kan de informatie voor de mensen niet verder de wereld in. **Er is altijd vraag naar uitschrijvers.** Wanneer dit u aanspreekt of u wilt er meer over weten, dan kunt u altijd bellen met Annemui Essink-Duindam: tel. 020-6235776 of met het secretariaat tel. 075-6350586.

Annemui Duindam



Nieuw verschenen bij uitgeverij 'De Vrije Mare'

Het boekje '**Sterven bij Rampen**' is van de pers gerold.
In dit boekje wordt o.m. beschreven wat de complementaire hulpverlening kan doen bij massaal sterven.

Wereldwijd staan we voor de opgave toenemende calamiteiten (van natuurlijke oorsprong, zoals aardbevingen, overstromingen e.d. en door de mens zelf veroorzaakt als oorlogssituaties, terrorisme en milieurampen) aandacht te geven. Dit creëert verantwoordelijkheidsbesef vanuit wereldburgerschap. Nog niet wetende welke rol Nederland hierin in het binnen- en buitenland zal willen vervullen, is het wezenlijk van belang voorbereidingen hiertoe serieus van karakter te laten zijn.



De Stichting Samenwerkingsverband Traumahulpverlening Nederland (STNL) geeft hieraan in samenwerking met Marieke de Vrij (uitgeverij de Vrije Mare) een bijdrage ondermeer door dit boekje uit te geven. Zij willen daartoe complementaire kennis en informatie verspreiden, zodat ieder die dat wenst zich beter kan voorbereiden en inleven in dergelijke situaties. Tevens is het doel om een ieders weerbaarheid en zelfredzaamheid onder dergelijke omstandigheden te vergroten om elkaar dan wederzijds beter tot steun te zijn.

Laat dit boekje voor u een waardevolle aanvulling zijn op wat u aan kennis reeds bezit. U kunt het boekje bestellen via de website www.devrijemare.org . (106 pag. en € 18,00 (excl. Porto)).

Afzender: De Vrije Mare, Mantingerdijk 24. 9436 PN Mantinge.

Tel. 075-6350586, sec@devrijemare.org en www.devrijemare.org

Heeft u onze nieuwsbrief op prijs gesteld en wilt u er 3 per jaar ontvangen dan zijn er twee mogelijkheden:

ontvangst per post door € 9,00 over te maken op onderstaande rekening onder vermelding van nieuwsbrief en uw volledig adres. U krijgt dan op jaarbasis de samenvatting van de 6 digitale versies van de nieuwsbrief.
digitale ontvangst door een mailtje met uw e-mailadres te sturen naar bovenstaand e-mailadres.

Wenst u de digitale nieuwsbrief 6 keer per jaar te ontvangen, dan kunt u lid worden van de Spirituele Familie. De folder daarvan is op te vragen bij het secretariaat.

Wij stellen daarnaast uw gift bijzonder op prijs, zodat we ons werk kunnen blijven doen: gironummer 7409374 t.n.v. Stichting De Vrije Mare, Zevenhoven.

Stichting De Vrije Mare is een Goede Doelen Stichting; giften zijn aftrekbaar.

TPG Post
Port betaald
Port payé
Pays-Bas
